

نِشانی

ریاضِ مصرت

نِشانی

ریاضِ مصرت

ساجد

کہاں اسے بسے درد نئے مہڑی پار سے پائی سواہ کریں
لیکن عمل کے رازق ہی کہاں آج ہیں انکوں بسٹ دی سواہ کریں
اس سداقی مصرت وہاں گھن میں ہیں ارباب سواہ کریں
جان گم توں گھن اسے دھج کہڑاں مہڑی پار نکالی سواہ کریں

ساجد

Book Street 402, Muzung Road, Lahore, Pakistan
Phone: 9954 272722, Fax: 9954 272726
E-mail: siddiqi@bookstreet.com, jalsiddiqi@bookstreet.com
http://www.bookstreet.com

PK 300

ایسے پارہے گورمانی سیں دی بارگاہِ درج
اعلیٰ خلوصِ حقیقت نے عقیدت ہے

رات ۱۰
03/3/2013

نشانی

سرائیکی۔۔۔ کیفیت، سوز، نمائتا تے مشاس نال
رہی لکھی ہوئی زبان دا ناں ہے۔ پورے برصغیر ۽ جی عموماً تے
پاکستان ۽ جی خصوصاً کھٹائیں دی کوئی ڈاکر نہیں بھلس ۽ جی
واقعہ کر بلا سوز بندیں ہوئیں اپنی گول ۽ جی سوز پیدا کران
چاہوے تاں اوسرا سرائیکی دا سہارا ضرور گھنڈے۔ واقعہ کر بلا
منظوم ہووے جھانویں نثری سرائیکی زبان اوندی تاثیر تے
کیفیت کوں دو آتھہ کر پندی اے۔

میں سوچیندا ہم جو جھڑی زبان اسپنے اندر استے
خزانے رکھدی اے، اتی امیر ہے اوں زبان ۽ جی پتہ نی کیوں
ہن تاں میر، غالب، فیض تے فراز جھیں شاعری آئے؟
شاعری بھلے کیوں زبان دی ہووے اوندے اندر دا حسن دنیا
کولوں لکھیا نی رہ سکدا ایسا وجہ ہے جو 1000 سال قبل مسیح دا
یونانی ادیب "ہومر" اچھی دنیا دی ہر زبان ۽ جی زندہ ہے۔

شعر تے شاعری دی شناس ادیب لوک ہی کر
سکدن۔ اپنی ماہ پوئی سرائیکی دے شاعریں دیاں کتاباں
چھپواون دا میٹھا مقصد صرف اے ہے جو متاں میٹھی این چھوئی
تھیں کوشش نال سرائیکی زبان دی طرفوں دنیا کوں کوئی بک
ہومر، امراتیس، خیام، سعدی، میر، غالب یا فیض مل پونوں
تے ہیں بہانے میٹھا ناں دی ماہ پوئی سرائیکی دے خدمتگاریں
دج گھڑو یا ونجے۔ ریاض عصمت دی شاعری دج یقیناً اے
امکانات موجود ہن۔ عزیز شاہد، ریاض عصمت تے اصغر گورمانی
سرائیکی زبان دے ہومر، جان بٹیس تے غالب ہن۔
میٹھے دعوے دی دلیل کیجے ریاض عصمت دی
"نشانی" بک "نشانی" ہے عقلمیں کیجے۔

اسلم خان گورمانی

سرپرست ایجوکیشنل فاؤنڈیشن
کوئلہ گورمانی ضلع ڈیرہ قازی خان

نشانی

نشانی

ریاض عصمت

0333-6468911

حق ہتھیکے

کتاب :	نشانی
شاعر :	ریاض عصمت
کیوزنگ :	شیر احمد بلوچ
نگھار :	رازش لیاقت پوری
چونچ :	عزیز شاہد
مکھ پنال :	اصغر گورماٹی
اشاعت :	اکتوبر 2012ء
تعداد :	کب ہزار
زیر اہتمام :	ایمکوولٹیفیر فاؤنڈیشن کوئٹہ گورماٹی ڈیرہ غازی خان
مئل :	500 روپے

صفحہ نمبر	تندیہ	نمبر شمار
8	عزیز شاہد	1
10	ریاض عصمت	2
14		3
15		4
16		5
17		6
19		7
21		8
22		9
23		10
25	(نظم)	11
26		12
27		13
29		14
31		15
33		16
35		17
37	(نظم)	18
38		19
39		20
41		21
43		22

صفحہ نمبر	تندی	نمبر شمار
44	اے پاگل جسم سردا بار نکسی	23
46	سفر ساری حیاتی دا	24
47	آدم	25
48	اساڈے جسم قبریں واس دم آسمان تے رہ گئے	26
49	تاگھ تپڑی وچ نیر و ہیرے دامن تروی شامل ہے	27
51	میں کیا ہاں میڈی اوقات بھارت ہے	28
53	زلیا مسافر سفر سٹھلسی آخر بک ڈیہ نہ	29
54	نال رہ کے وی دور تھی سگدے	30
56	نہ سوچ سفری دے نال ہاں	31
57	قربانی	32
59	میڈے دل کوں کوئی بھاندے مسافر	33
60	چڈاں کوئی زت سہانی یاد آئی اے	34
62	زندگی دے وچ رہ گئے رولے ہوں سارے	35
64	ماہرتی داسیندا اکثر پائی منگدے	36
66	میل کے نظرائں صنم ضروری ہے	37
68	مجرا	38
70	ہر بک خواہش حسرت ہن گئی	39
72	کون ہے جیر ہمالا چراوے پیشیں کوں	40
74	آکھیاں ڈوسیلہ جو ہا سیلے دا ڈھنگ کیوں لگے	41
75	چپ اچ نزل گئے خواب خیال آلا یا کر	42
77	یار دے منبوے ہن	43
79	خیر دا حال سٹایا دیندے ہوں چرکیں	44
81	مخردی	45

صفحہ نمبر	تندی	نمبر شمار
82	لوک لیندن پیار وچ الزام جتنا تھی سگے	46
83	نگھر مانہ نکالے ہن اساڈے	47
85	ڈرنہ	48
86	نذر نیلام کیتا گئے نہ گھر نیلام کیتا گئے	49
88	یاد یاد ڈٹی ہئی	50
90	من اچ مو بھجاں آکھیاں جھردیاں رہ ویندن	51
92	کالے کوٹ	52
93	حیاتی کوں تسم دابار ملدے	53
95	جھوٹے تاں دار کوں نہیں ڈیکھٹاں	54
97	تپڑی سیک داسفر سارا کرک دا فیصلہ کیجئے	55
98	سو جھل سوچاں دل دے وچ سہمان کروں	56
100	دل دے وچ بے انت نظارے وسدے ہن	57
102	لب تے سانول دی گال رہ ویسی	58
104	ست رنگ	59
106	اساں لوکین کوں جھیر دے دیاں نہ ہن سٹو انیاں گلھیں	60
107	تن خر پھیری من پر چھسی بک پردیسی	61
109	چیریں بھونکیں بے جان سلامت	62
111	تھیندے ہن کیوں نیناں جھل کوئی سوچے با	63
113	او پھر والا بھردا کیا سچیندے	64
114	کہیں کہیں ویلھے در تپڑے کوں کجھ کجھ ویلا تھی کھڑوے	65
115	کم ذات	66
116	سا کوں تپڑی مونجھ ستھیدی رہ گئی اے	67
118	جھن پچال جیویں وی آلا دے میں نمی آہدا	68

سانجھ دی سُرَت

سندھڑے دی منق وے وسدے لپٹے اندر کئی ہزار سالیں دی تہذیبی، ثقافتی رنگیں دے زہت تے کج نال رکھینے ہوئے لوک ین۔ ہر زمانے ہر دور دے خاصاں لُٹیریں ایں دھرتی کول زہت زہت کے لُٹینے تے ہر لٹ مار دے بعد ہر وارا ایں وسیب دے نمائے و اسی وقت اہٹی پُپ دے چاک تے اہٹی مٹی وچوں سُر دے ہوئے رنگیں دیاں چتر کاریاں کریندے رہ گئیں۔

ایں وسیب دے اصل دھرتی واسیں دے خیر وچ مونجھ، نمائشا، محبتاں، وصل، وچھوڑے پارا وادی بک، تاگھ عاجزی، کھنکھ دی سانجھ قستے، کچا ہریاں، ٹھمران، میلے کچھ ایں رنگ نال تریاں ہویاں دین جنھال کول صرف اتھاؤں دا وسد محسوس وی کریندے تے اپنے جیون دی جوگ وی سہیندے۔ بد قسمتی نال کچھ صدیاں کولوں ایں وسدی وادی تے اٹھنے کُھئے نئے خاصاں واقعات جے جو کئی سو سال کول ایں دھرتی دے رزق تے پلندے یکن پر انہیں دی اکھاؤنیں کُھئی تے نگی اے۔ اُنھاں دے اندر دی زندگی ایں دھرتی دا کوئی رنگ وی قبول نہیں کیتا ادا اپنے زعم وچ سرداروی دین، جاگیر داروی دین، وڈیرے دی دین تے اُج تیں اہٹی آندھی آنا وادی "بلوچکی" دے فتور وچ وی جتا دین۔ اے "جعفر از بنگال صادق از دکن دے کردار دے بد کردار وارث دین۔ جنھال ساڈی دھرتی دا چہرہ مسخ کر پڑے ساڈے اندر دے خواب چمک گھدے نے۔

اے سارا پس منظر ایں دھرتی دے ہک شاعر سیں ریاض عصمت دی شاعری کول محسوس کران نال میڈے اندر جاگ پے۔ اُونویں تاں ریاض عصمت نال اہٹی پُرانی جی پریت دا رشتہ ہے۔ مشاعرین دے علاوہ سنگت ساتھ دے سانجھے میل دی زہت کے سہائے۔ محفل وچ اوندی "لری" زبان دیاں "گیو گویاں" دی اپنے لب و لہجہ دا بھاگ سہاگ ہوندین۔ خاص طور تے جڈاں امتر گورمانی تے ریاض عصمت کٹھے ہون تاں دل ڈھیر سارے شریفیں دی

"کھلوی کھب" تصدیق ہوئی ڈھٹی پٹھے ہیں۔
سندھڑے سیں دی بچھاوی من "دوان" دے وسدیں دا ہک اپنا خاص لب و لہجہ ہے۔ دل خاص طور تے تو نے شریف نال وابستہ داماں دی شاعری اپنے اندر ہک بانو بان جہان رکھدی اے اے ایں داماں وچ تو نے شریف شہر دا ہک اپنا ملائم لہجہ ہے۔ میں ذاتی طور تے سمجھداں جو اے سب کچھ ہک صاحب سندار شاد صوفی سیں سرکار جی پشماں خواجہ محمد سلیمان سیں دی نسبت واقف ہے۔

ریاض عصمت ایں حوالے نال او منفرد شاعر اے جیوی شاعری وچ ایں شہر دی ملامت وسدی پی اے (ایں شہر دے تمام بزرگ شاعرین تے موجودہ عہد وچ وسدے ہوئے شاعرین نال معذرت) ریاض عصمت دی شاعری دا اے حسن اے جو اوندی شاعری سارے سرا نیکی وسیب نال سانجھی اے۔ میں جڈاں دی اوندی شاعری پڑھی ہے ہک حیرت وچ ہاں جو سرا نیکی شاعری وچ اتنے بے پناہ و نکو و تک خیالیں دی پتگھ رسائی وچ سگدی اے۔ اوندی ہر غزل دا ہر شعر اپنے اندر ایں دھرتی دی تہذیب دی کب نوں دریافت اے۔ ہک انکشاف اے جیہو بندے کول اہٹی دھرتی نال نوں سروں سانجھ دی سُر تے پیندے۔ بعض نظماں اپنے کمال تکمیل دا اظہار دین "میں سوچے می" "قربانی" دے حوالے نال ڈ (2) نظماں میڈے مطالعے دی حد تیں ایں موضوع تے ایں زاویے نال کہیں وی کپڑا ہیں ایں جرأت نال کچل نی کیتی۔ جیویں ریاض عصمت سوینے سلینے نال ایں خیال کول اپنے شاعرانہ تکمیل دی پوشاک پوائی اے۔

شاعری تے کتنا آلا یا وچ سگدے؟ شاعری دا بے انت بہاؤ کہیں نظریے دے ٹکھو دے وچ نہیں آسگدا۔ شاعری تاں بذات خود ہک نظریہ ہے۔ شاعری تاں حسن اے خوشبو ہے چاندنی ہے محسوس کیتی وچ سگدی اے جذب کیتی وچ سگدی اے۔ میڈے لوظ ریاض عصمت سیں دی بارگاہ وچ میڈے پیار دا اظہار دین۔

عزیز شاہد

ہک نشانی

میں نہ جائد اہم شاعری کیا ہے۔ شعر کیوں لکھیں ان چھوٹے ہاے میں مرید ملیر
تے عباس تو نسوی۔ ماے غلام اکبر تے غلام قاسم دے رے مشاعرے سٹن ویندے ہاے۔
ہوں جس آندی ہئی۔ ہک مشاعرہ سٹن دے بعد ڈھیر ڈھیر نہہہ اوند اذکرہ ویندا ہا۔ جڈاں میں
پہلا مشاعرہ سٹن گیا ہم میکوں اہج وی یاد ہے۔ عزیز شاہد ترنم وچ ”اے راجہ حسن دا“ غزل
سٹائی ہئی۔ سرور کربلائی غزل ”اساں ہیں قاسم دی پنج دے کاڈھی“ بشیر غنوار ”والیں دیاں
لیہاں لڑکدن“ مجبور بخاری نظم ”پارداواسی گھر اُروار آ“ سٹوئی ہئی۔ ہک مشاعرے دے بعد
آنوں آلے مشاعرے دی سک تھی کھڑی ہئی۔ ول پینہ نہیں کیا تھے جو میں آپ شعر لکھن
شروع کر ڈتے۔ میڈے سامع وت میڈے اوہے ڈوملیر مرید حسین تے عباس تو نسوی
ہوندے ہن۔ انہیں میڈی بھر پور حوصلہ افزائی کیتی۔ میڈاوی شاعریں وچ ناں گنرہ تھیں لگ
پیا۔ میڈی شاعری وچ ویب دیاں محرمیاں، معاشی ناہمواریاں، سماجی بے ترتیب رویے،
طبقاتی تقسیم، انسانیں دے استحصال دے موضوعات دے حوالے میڈے گہرے شعور تے
مشاہدے دی وجہ ناں ہن۔ میں جیہڑے سماج وچ ہاں اتھاں اے مسائل ڈوجھے علاقیں دی
نسبت زیادہ ہن۔ ہوٹل تے کم کریندے محصوم ہال، مٹل دے بوچھن سیوٹ والی غریب دی
دھی نئے دے دھوں وچ زلدے ہوئے جوان پروردگار تائی پھینچن دے رستے زکیندا ہویا
مٹاں۔ عید ڈیہاڑے گکھے ہالیں کوں کھڈ لیندے والدین ایں سماج دا ہوں وڈا المیہ ہے

جیہڑے اے المیے میڈی شاعری دا بالخصوص موضوع ہن۔ لکھ ڈکھتے وانج دے عذاب
میڈے سامنے نہ ہوندے تاں میں وی شیت جاپانی شاعریں وانگوں زیادہ تر فطرت دے
نظاریں دی شاعری کریندا ہوں یا نظر آندا۔ جتھوں تک شاعری وچ اپنے تعارف دی کمال ہے تاں
مصطفیٰ خادم عین دی شادی تے گیتھم اتھاں شعری نشست اہج حصہ گھدم ڈھیر ساری پڑائی
حاصل تھئی۔ پروگرام دے بعد سرور کربلائی صاحب فرمایا ”ابو“ آندے جتھن جتھن تے آڈت
دی وچلی رات ماڈ احمدائی وچ کل پاکستان سرانگئی اُردو مشاعرہ ہے توں ضرور آویں تے اوہو
مشاعرہ میڈا خوبصورت تعارف بٹیا۔ مشاعرے دے بعد ڈھیر سارے ویسی مہاندریں ناں
تعارف تھیا۔ جیہڑے وچ خاص طور تے صادق خان بزدار، عاشق خان بزدار، سردار مسیح اللہ
گورچاٹی، سہج مجاز، منور بزدار، ملک خالد منزل، حضور بخش خان گلغادا، ماسٹر رسول بخش، سرور
اعوان، واجد سلیم بزدار، استاد ندیر فیض، احمد نواز خان گلغادا، صوفی تاج گوپانگ، اکبر خان ملکائی،
وکیل نادر، قسور خان دریشک، جعفر عباس بزدار، غضنفر عباس بزدار، قسور عباس بزدار، ملک
احسان عمران، ملک عابد اراکین، ملک سیف نارو، فاروق کھوکھر، ملک پرویز نارو تے استاد حکیم
شامل ہن۔

تونسہ شریف داماحول مشاعرین واسطے انتہائی نامناسب ہا شاعرین کوں ہوت کینا
ویندا ہا۔ ڈھیر سارے شاعر تو نے مشاعرہ پڑھن کولوں کتر اندے ہن۔ میڈے دوستیں
بھرانویں خاص طور تے عبدالرحمن سیال، گلگیل احمد، محمد جاوید خان چچہ (پرنسپل نیوگریڈن پبلک
سکول تونسہ)، مظہر عباس ہاشمی (خادم جیورژ تونسہ) صلاح ڈتی جو مشاعرے بیٹھک پروگرام
دی صورت وچ منعقد کرا کے لوکین دے ذہن بٹانے وچ ہن۔ ساڈا اے تجربہ کامیاب رہیا۔
چھوٹے چھوٹے پروگرام دوستیں دیں کتابیں دیاں رونمائیاں تے عید ملن پروگرام دی
کرویندے رہ گویا۔ اوندے بعد اسان کل پاکستان سرانگئی مشاعرہ ہر سال کراون شروع
کیتا جیہڑا اسلہ اہاں تک جاری ہے۔ ساڈے ایں پروگرام کراون اہج کجھ مہربان ساڈے

ہانہ بیل بٹین انہیں وچوں خاص طور تے خواجہ شیراز محمود صاحب خواجہ عبدالمطلب، خواجہ غلام اللہ بخش، خواجہ محمد سلیمان، پروفیسر محمد خان ملغانی، محمد اکرم گورماٹی، سردار قمر الزمان خان ملغانی، پروفیسر محمد حنیف خان، فاروق خان خوجہ، ڈاکٹر موسیٰ کلیم، ڈاکٹر محمد اشرف لگا، منظور تونسوی، ڈاکٹر شعیب قادر تے فاروق محرم شامل ہن۔

ڈاکٹر طاہر تونسوی، ڈاکٹر احسن واگھا، ڈاکٹر انوار احمد، ڈاکٹر خالد محمود سجنرائی، ڈاکٹر مختار احمد احمدی، جاوید چانڈ یوسکس، عاشق بزدار، ظہور دھریج، رفعت عباس، حمید خان پتانی، احمد خان طارق، عزیز شاہد، ارشاد تونسوی، اسلم رسول پوری، بشیر غنواز، مہاراجہ جمل، عنایت اللہ مشرقی، جہانگیر مخلص، اشوال، شمیم عارف قریشی، طارق یلین خان، محبوب تابش، رازش لیاقت پوری، عبدالمطیف بھٹی، رؤف خان لہند، مصطفیٰ خادم، پروفیسر شوکت مغل، حمید الفت ملغانی، باسط بھٹی، بابر اقبال، بابر سیف اللہ آصف، سلیم نسب، سعید شروت، طارق حبیب، ڈاکٹر محمد حسین کلاسرا، شیخ افضل، حافظ سہیل بزدار میڈے، جہن ہن میکوں ہوں وڈا ماٹ ہے ساڈے وسیبی مہاندرے جنہیں دیاں خصوصی مسجتاں نال رہ گئیں۔ ڈاکٹر محمد افضل خان، ڈاکٹر لہ ظفر خان چانڈیو (ڈائریکٹر این ایچ اے)، منظور خان دریشک، چاند خان دریشک، محمود مہے، بشیر گوندل، ملک ریاض کہاؤ، سلیم تونسوی (پرنسپل مسلم پبلک سکول ملتان)، ڈاکٹر عزیز قیصرانی، اقبال خان لاشاری (چلڈرن ہسپتال ملتان)، ڈاکٹر ممتاز خان احمدی، ممتاز خان گورماٹی، سلیم بھٹائی، ڈاکٹر احسن اعوان، سلیم صابر، عنصر کھی، ساجد مجید طاہر، احد بخش راکب، رزاق سالک تے شریف پردیسی شامل ہن۔

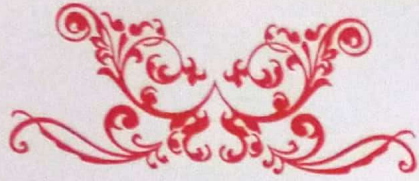
عزیز شاہد تے اصغر گورماٹی ساڈے وسیب دے محبوب شاعر ہن انہیں نال نیازی مندی میڈی زندگی داسرماہیہ ہے۔ میں ایہ کال ڈسن ضروری سمجھداں جو میڈی اے کتاب روایتی سستی دی وجہ کولوں دیر نال چھپی ہے جیکر اسلم خان گورماٹی، تکلیل احمد، عزیز شاہد، عبدالرحمن سیال، اصغر گورماٹی، محمد جاوید خان چچ، مظہر عباس ہاشمی، شیخ یلین، سخی اقبال چچہ ہوریں

دیاں خصوصی مسجتاں شامل نہ ہون دیاں تاں اے نشانی اجاں دی دیر نال چھپی ہا۔ میکوں خوشی ہے جو ڈکھ ظلم دلہہ آتے دروہ دے خلاف علامتی رنگ تے شاعرانہ تکلم وچ اظہار پہلی دفعہ محفوظ تصنیف اپنے۔

میں اپنے بھرانویں فیاض حسین، اعجاز حسین، منظور حسین تے اپنی پیاری اکلوتی بھینٹی دین ڈھیر ساریں محبتیں دامنوں ہاں۔ بے شک میڈی ہوں ساری شاعری اوں ناظم دی ہے جنہیں وقت ہر کوئی سم ویندا ہا۔ میں اپنی شعری مصروفیتیں تے مشاعرین ایچ مسلسل شرکت کرک دی وجہ نال اپنے گھر والیں کوں او وقت محبت تے شفقت جیندے او مستحق ہن ممکن ہے نہ ڈے سکیاں ہوواں۔ میں اپنی بیگم تے اپنے ہالیں تکلیل ریاض، عقیل ریاض، عامر ریاض، شاکر ریاض تے فہیم ریاض دانشگر گزار ہاں جو انہیں میکوں کپڑا ہیں این کال دا احساس نہیں تھیون ڈے تا۔ نا صرف اے کہ او میڈی شاعری دی راہ وچ رکاوٹ نہیں بیٹھے بلکہ انہیں داتعاون میڈے تے میڈی شاعری دے نال نال رہ کے میڈا حوصلہ و دھیند ارہ گئے۔ ایں امید نال جو اللہ کرے میڈی اے نشانی میڈے بعدوی سوگھی رہ ویسی۔

ریاض عصمت

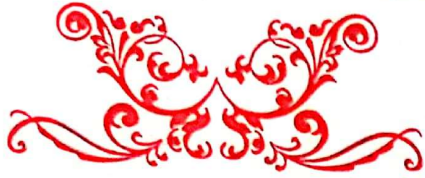
حمد

جنیں بستری سچ زمانے دی
 جنیں ڈیہہ کوں روشن کیتا ہے
 جنیں رات کوں ندر عطا کیتی
 ول ندر کوں سوئے خواب ڈتے
 جیندے تھ وچ کجھ دیاں ڈوراں سن
 جنیں جن دا چہرہ جوڑیا ہے
 جنیں دھرتی پیار لو جوڑی ہے
 جنیں جگ کوں رنگ دے سنگ بخشے
 جو پھللیں کوں خوشبو ڈیندے
 ہر صورت دے وچ وسدا ہے
 جنیں عرش بٹائے جنیں فرش بٹائے
 او خالق مالک ہے میڈا
 میں اوند اونی آدم ہاں
 اوندے ناں دے نال ہے بسم اللہ

ہک شعر

اوکوں آکھیں میڈے قرض لہا میں یاد تینڈی محفوظ کیتی
 اوکوں آکھیں میں کجھ پوچھوڑیے دیوان ادھاریں بیسیں دا

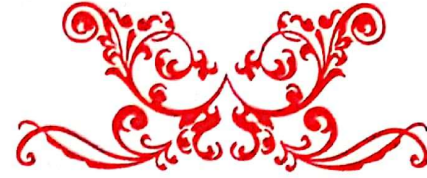
O

خدائے لم یزل جنیں ڈہنبہ بٹایا ہا میڈا چہرہ
اوں ہاسے کار ہر کہیں کوں ڈسایا ہا میڈا چہرہ

او واعظ ہا ' علامہ ہا ' او مفتی ہوں معزز ہا
اوں خود خیرات ' پونٹ کو ڈکھایا ہا میڈا چہرہ

میں کہیں دی ویل تاں ہانمی ودا در در بلید ہا ہاں
پتے کتنے سریں توں کہیں و تا یا ہا میڈا چہرہ

میکوں کہیں وی سُجھتا نہیں میں واپس ول گیاں آخر
اچاں آسان تے شاید بقایا ہا میڈا چہرہ

O

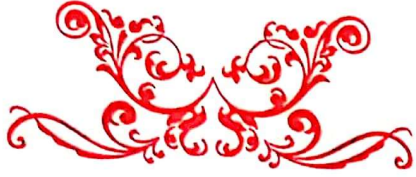
جے پیار پنہ اے تاں یار تاٹی ضرور ویسوں
اساں تیں اُردار پار تاٹی ضرور ویسوں

جے کوڑ لیسوں تاں زندگی دا سفر نہ ملیس
جے جھ آلیسوں تاں "دار" تاٹی ضرور ویسوں

ڈسیجے کیوں ہے جیب خالی اوہال جو تھئے
او ضد کریندن بزار تاٹی ضرور ویسوں

تیں لاکے جندرے مسیت کوں ساکوں چہہ ڈتی ہے
اساں تاں پروردگار تاٹی ضرور ویسوں

ڈسائے نے عصمت تے آخری وقت آ گیا ہے
الائیس ہک ادھ ڈہنبہوار تاٹی ضرور ویسوں

O

انجیب موسم کھپ کہانی میڈی جوانی
کہیں دے ڈکھ دی کھری نشانی میڈی جوانی

بغیر بستے ، بغیر تختی ، میڈا لڑکپن
معاشرہ تھل ء چ رلی ہوئی رانی میڈی جوانی

توں ہوندی ہانویں مزاج کافر نہال رہ گئے
توں کہیں تاں یاد آئے جہان فانی میڈی جوانی

بغیر پیڑے جسم جذبیں سمیت رل گئی
کھٹھائیں نگری تاں گھن کے آئی میڈی جوانی

اے ہی کمال اے جو رُدی وارمنہ ڈیکھن نوہیں آیا
تہڈو تاں جانیاں رُ رُ کے آیا ہا میڈا چہرہ

میڈے چہرے تے ثیاں پاکے رُ گئے دھن اوہ لوکی
جنہیں جھولی دے وچ پا کے کھڈایا ہا میڈا چہرہ

O

رستے اوکھے لگدن جے کوئی سنگتی نال نہ تھیوے
پیار دے پنہ دھوچ کہیں دا مثالا ڈکھ بھائیوال نہ تھیوے

رتے ہیں تاں رل کے کھیڈوں دشمن سڑدے رہوں
کھڑوچوں تاں کھڑوچوں دا کہیں کوں حال نہ تھیوے

یا ورت ساڈیں ہالیں دے وی نویں کیڑے ہونوں
یا ورت ایس کر ات واری اے عید شوال نہ تھیوے

جالیں سو دھیاں پیلھوں پار دے مست زناور کھا گئے
بیر فرید دے ڈلیں تے آہدن ورت کوئی چال نہ تھیوے

او تائی اولاد کیجے وی خواہش کر نی سکدا
جے تیں میڈی دھرتی جایا اہٹی وال نہ تھیوے

میں مر گیاں، میڈا پیٹ دوزخ ہے نال میڈے
نہ کر قبر تے قرآن خوانی میڈی جوانی

اے کیندیاں ہوسن ضعیف دھاڑیں وراں جنگلیں
ودا کریندے میڈی جوانی، میڈی جوانی

جنیں اتھانما دُعا ڈتی شالا پڑھڑے تھیوو
او لوک ساڈے بزرگ ہانی میڈی جوانی

دُعا ہے عصمت تھیڈی جوانی رہے سلامت
جھلی ہے سینے ہجر دی کانی میڈی جوانی

0

جنیں دیکھے کوئی یاد تیڈی دا موسم آنوٹ پوندے
ساڈے من دا رانجھا تیڈیاں غزلاں گانوٹ پوندے

مورتاں تیڈی نور دا چور اے چور نہ سوہنے لگن
میں کوڑینداں مور جیڈاں وی پیلاں پانوٹ پوندے

اوندا شیخ! کفارہ کیا ہے جے کوئی عید ڈیہاڑے
چھوڑ کے عید نمازاں لکھے ہال کھڈانوٹ پوندے

آپ کوں چھوڑ کے تیڈی ذات تے آندے ترس خدایا
جنیں دیکھے اوہیڈیاں گوریاں قسماں چانوٹ پوندے

ساڈے من ء ج ایویں وسدے عصمت جیویں کوئی
کچے گھر ء ج بہہ کے راگ مہار کوں گانوٹ پوندے

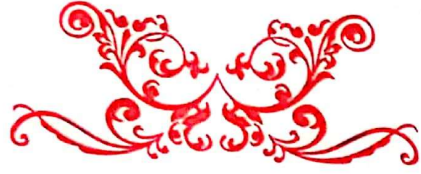
والدہ محترمہ دے ناں

تھلی ہے سینے تے پنج دی ہر قطار بوچھن
عجیب گال اے بریں کوں لگدا ہے بار بوچھن

تیڈے رلے راند پیار دی آن رسائی بھی تاں
بٹا کے ناں کوکھے چھپک دا نہ مار بوچھن

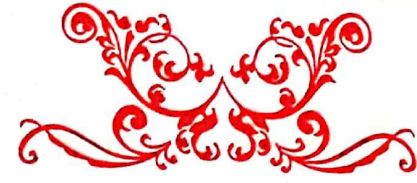
غریب دی دھی ایں دور وچ اپٹاں بر کچن لو
ہمیش سیندی ہے مل دے سارا ڈہنوار بوچھن

وڈیں سیٹے بریں دی دستار وچ کھادی
اساڈی دھرتی تے برسر اقتدار بوچھن

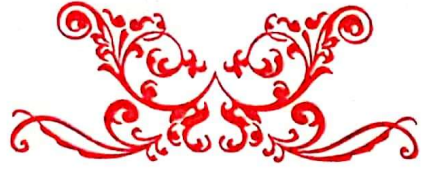
بے وسی

قربانی.....
 کہیں مال دی ہووے
 بھانویں کہیں انسان دی ہووے
 ہر پک پیٹاں اپنی قسمت تے
 رچ کے آرمان کریندے
 ہر پک ڈاڈھا.....
 پٹی شے قربان کریندے

حسین موسم دی دلکشی وِت بجال تھیوے
 ہوا دی ہیل اچ توں ہولے ہولے اڈار بوچھن

کوئی سہا بکن سرو تنگیں ڈینہہ نیڑ ٹر گئی
 مرڻ دے بعد اچ ملین اوکوں بے شمار بوچھن

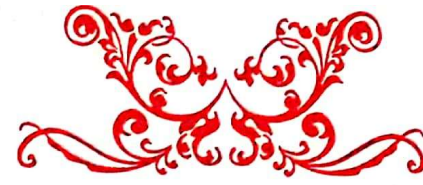
O

میں کھڑ تھیاں بے گناہ پچھانواں نتاں میڈے نال زل ونجے ہا
شکر ہے بل پیس نتاں اے چلکیں دے نال پٹیاں لزل ونجے ہا

اے ٹھیک تھی گئے جوتوں نشے دے نصاب ٹھپ کے سنبھل ہیا ہیں
نتاں تیڈے ایں نشے دے دھوں اچ تیڈا کوئی ہال لزل ونجے ہا

او وقت ہا میڈے نال راول ٹریا ہا جنگلیں دو مال ہولوں
ولا طے شیت ایں بہانے ولا میڈا مال لزل ونجے ہا

اساں رواتاں بحال رکھین اساڈے مچ میل ہن سلامت
اساں رگندیں کوں سنبھال رکھیے نتاں ہر ہک لال لزل ونجے ہا

O

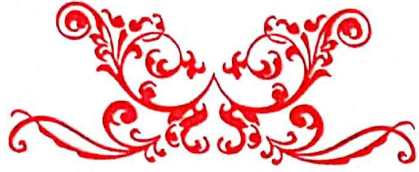
زل ہکین دے نال کھل کے آلا نوٹ دا شکریہ
جانی اساڈی مونجھ بٹانوں دا شکریہ

چا دی بھل دا ماٹ ہے میکوں چن ملیے
آدم تیڈا زمین تے آنون دا شکریہ

زلدے بدن کوں ڈھیر بلدی نصیب تھی
جانی اسا کوں دار چڑھانوں دا شکریہ

کالے لباس پا کرائیں اہل چن دے وچ
کول اساڈے گیت سٹانوں دا شکریہ

عصمت پتل دے ہجر دی دریا دی دی خیر!
آکھیاں توں کہیں دی مونجھ وسانوں دا شکریہ

سکین عزیز شاہد دے حضور

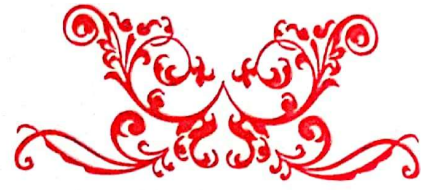
○

لپٹے من دی مونجھ مٹانوں آئے ہاے
روندیں روندیں یار مٹانوں آئے ہاے

مقصد بھوکیں تے آنوں دا اے اے اے اے
شمت کہیں دا مال چرانوں آئے ہاے

توں بازار اچ ساڈی پولی لائیں تاں با
یار اماں تاں مفت وکانوں آئے ہاے

کتے جنم اسڈے ، ساڈیاں کئی نسلاں
ہک دی ہک توحید بچاون آئے ہاے

معاش مسئلہ دے تھل دے اندر میں رُل گیاں تاں تصور کائے نی
کوئی خضر میڈے نال ہوندا تاں او وی صحیح گال رُل ونجے ہا

شکر ہے چکے وٹائے نہ ہاے ہویں توں مغرور میں ہاں پاہگل
اتھاں میڈی پگ تے پیر پوندے اتھاں تیڈی شال رُل ونجے ہا

O

تیکوں میں دے خیال توڑے وون اجاں وی
مگر دماغ اچ تیڑے وچھوڑے وون اجاں وی

ڈٹھی میڈی بیہر جسم ساڑے تے لیر کائے نی
تیڑے تاں لانویں دے لال جوڑے وون اجاں وی

لگن ہا الزام تاں اہگیں نہر ہن اکیدے
اتھاں تاں انسان گوگے بوڑے وون اجاں وی

توں آمیڈے کول پیار وی وتر ساکھ کر وچ
وفا دیں کھجیاں تے کجھ گندوڑے وون اجاں وی

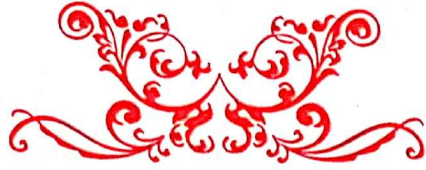

بچرا کھچرا رزق اساڑی قسمت ہی
لنڈے دا ہر مال ہنڈانوں آئے ہاے

تے ڈیس تے پیدا کر کے کیا کیتی؟
آپو جاں تاں نہر تے دھانوں آئے ہاے

رات دی جھولی سم گئے ساڑا کیا بیسی
لہندے سجھ دے نال اکانوں آئے ہاے

اپٹیاں اپٹیاں مونجھاں پٹے گل لا کے
عصمت پٹے من پرچانوں آئے ہاے

O

میڈیوں سوچیں دا سرمایہ تیڈی تصویر ہووے پئی
غزل دے وچ تیڈے لہجے دی کجھ تاثیر ہووے پئی

اساں فٹ پاتھ تے سم کے تیڈے حق ارج دعاڈیوں
محل تیڈے دی خیر ہووے تیڈی جاگیر ہووے پئی

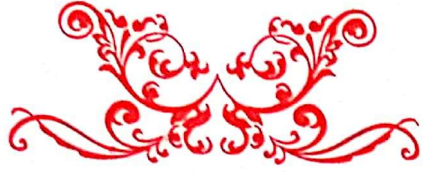
توں مل نہ مل تیڈی مرضی بدن رانجھے دی خواہش ہے
میڈیوں ہانہیں دے پیلے وچ خیالی ہیر ہووے پئی

اساں گذران کر چھوڑی کرائے دے مکاں تے
تیڈے ست ماڑ دی سوہٹاں نویں تعمیر ہووے پئی

تیں ساکوں او بو الف کوں اوکٹ کے ہا پڑھایا
اساڈے سر ارج اڈا ہیں دے روڑے وین اجاں دی

تیکوں ملن دی خوشی تاں لٹھے دی تھئی ہے عصمت
کھڑ وچن دے عذاب ڈوڑے وین اجاں دی

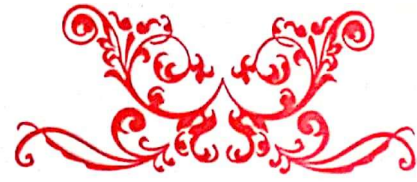
O

میں اذکوں آکھئے ختم حمیرا کرون
ضد کریندا ہے صنم حمیرا کرون

کھل آلاون کون ڈٹھنی نظراں لگین
میں تیکوں اہدا وی ہم حمیرا کرون

لفظ حمیرے کون ذرا ریشم بناؤں
چم کرا میں کہیں دے قدم حمیرا کرون

دور دا حمیرا متاں کوئی سُن گھنے
آ مپڑے سینے تے سَم حمیرا کرون

تیا کجھ نہ سزا ڈیون جو آسی اذکوں مل گھنوں
وفا وتی دے واسی دی کوئی تقصیر ہووے پئی

میڈی قسمت دا قاتل سُن تیڈے عصمت دی خواہش ہے
تیڈے ہتھ اچ حیاتی تیں میڈی تقدیر ہووے پئی

نشانی

وَنڈ

توں اصحابِ کہفِ دا کتا
تہڈیاں اُچیاں یاریاں

نہ تئیں کہیں کوں سجدے کیتے
نہ تئیں چدڑیاں واریاں

نہ تئیں کہیں درگاہ تے ڈتیاں
والاں نال پوہاریاں

نہ توں کہیں دے پیریں ڈٹھوں
نہ توبہ نہ زاریاں

خوش قسمت ہیں وت وی پٹھیں
جنت جوڑ پتھاریاں

نہ بلوں تاں شالا ہک ہے کوں بھروں
چا کے ہک ہے دی قسم جھیرا کروں

توں کریدیں گالِ عصمتِ پیار دی
ہے میکوں روزی دا غم جھیرا کروں

O

کھل دے وگب ء چ مونجھ قطارن ٹھیک لگے
اپٹے سارے خواب وسارن ٹھیک لگے

تاگھ تھڈی وچ پڈدی دیگر چس ڈے بگئی
روندیں روندیں چندر اُبھارن ٹھیک لگے

کھڑکے تیں توں شیت مزاج وی بدلایا گئے
جٹ پکھیاں دے روز اڈارن ٹھیک لگے

گوٹگے شہر دے وسدے لوکیں توں بہن تاں
قبرستان ء چ بس دا ہارن ٹھیک لگے

O

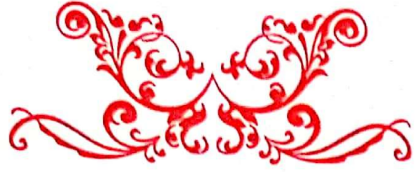
روز لگے ارمان دیاں گلھیں کون کرے
ساہ ساہ دے سامان دیاں گلھیں کون کرے

واعظ کفر دے فتوے لانوٹ وچ مصروف
مسجد وچ ایمان دیاں گلھیں کون کرے

دھرتی والے اکثر گوٹے لگدے ہن
روہی تھل دامن دیاں گلھیں کون کرے

بھوسیں تے پیر تھرانوٹا کیتے سیکدے ہیں
بہن کہیں دے آسان دیاں گلھیں کون کرے

جسم کوں عصمت کھا گئے جنتے روزی دے
روح دے ریگستان دیاں گلھیں کون کرے

O

کھڑ پیا میڈا ہم سفر میں اُداس ہای
ملی مقدر کوں چشم تر میں اُداس ہای

جنم دی تقسیم ہائی تاں ہن لوک ڈھیر موئے نچے
جنم ملیا ہا تاں خاص کر میں اُداس ہای

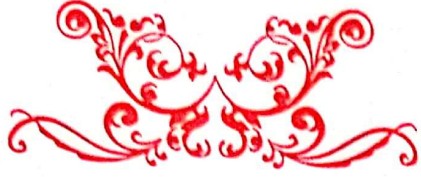
بھلا کے میکوں شہر شہر توں نہال رہ بکھیں
سیڈی تلاش ء ج نگر نگر میں اُداس ہای

دہرتے مقسوم دیں ونڈاریں دار پٹا کائے ناہ
ڈہنوار ہائی عید دی مگر میں اُداس ہای

آہے باے کوئی فر گئے تاں ساڈا کیا
آہ تاں بھج بھج ہکلاں مارن ٹھیک لگے

کھلدیں کھلدیں عصمت میکوں آہا گئے
روندیں روندیں وقت گزارن ٹھیک لگے

O

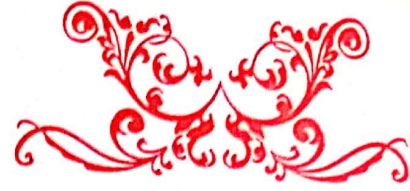
نکھر کے دل بسے نکرے تے بھانویں نال رہ گئے ہیں
تصور وچ تیڈیں نازک آدانویں نال رہ گئے ہیں

توں اپنے کھوہ دانانواں ڈس اسان ہر کھوہ دے واقف ہیں
اسان یوسف ہیں کجھ عرصہ بھرانویں نال رہ گئے ہیں

اسان توں بے کسی بھاہ کوں تے ناکلیں کوں کرائے سجدے
اسان فرعون توں گھن کے خدانویں نال رہ گئے ہیں

اساڈے کیا وزن چنچھدیں تے کیا بھر تول ہن ساڈے
اسان کٹلیں دے موسم ہیں ننانویں نال رہ گئے ہیں

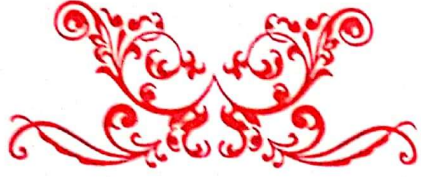
اول محرم راز عصمت نال رہ کے وی آلیا نہیں
اپویں لگدے اسان اپنے پچھانویں نال رہ گئے ہیں

وڈی خوشی نال تیڈے خط کوں پڑھن پوسے
مکی نہ ہائی حالی پک سطر میں آداس ہامی

آونویں تاں عصمت ڈنہوار سچ گھن بہتر
یقین کر صرف عمر بھر میں آداس ہامی

نشانی

اساں ہیں ٹھیک ، اپنے بھڑے کو
سیما وت کوئی تیار منکسی

میڈا عصمت غزل میڈی نا مطلع
میڈا مطلع ونی کجیہ اشعار منکسی

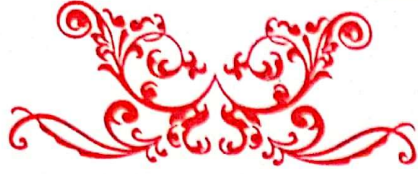
0

اے پاگل جسم سر دا بار منکسی
تے سر اپنے کیجے دستار منکسی

قسم رب دی اتوں میڈے نال رہ وچ
میڈا سانول ولا اتار منکسی

میڈی وتی دے لوکو نہت رکھنے
میڈا قاتل کڈاہیں تلووار منکسی

جیکر ہے پیار تاں پازیب پنسی
جیکر ہے عشق تاں گھر بار منکسی

آدم

جنت دے وچ پیدا تھی کے
 اپنی لاپ رکھانویں..... دلٹہ توں نہ کھانویں
 جھولی دے وچ دلٹہ پا کے
 آپ کولں بہہ ترساویں..... دلٹہ توں نہ کھانویں
 جنت وچ شیطان وی ہوندے
 آپ کولں آپ بچاویں..... دلٹہ توں نہ کھانویں
 بھوکیں تے ملدے بھوگ برہوں دا
 ڈاکولں سمجھاویں..... دلٹہ توں نہ کھانویں

0

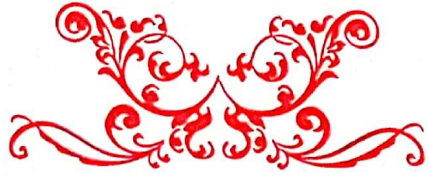
سفر ساری حیاتی دا ایویں یزدان لکھٹاں ہا
 اوندی لیکھ وچ منافع تے میڈ و نقصان لکھٹاں ہا

تیں لا کے کفر و انتہی وڈا نقصان کیتا ہے
 اساں مندرتوں فارغ تھی کرا میں قرآن لکھٹاں ہا

اساڈ ازل بہن تے رُس و بچن ساڈی ضرورت ہائی
 تیکوں مسکین ملٹاں ہا اساں دیوان لکھٹاں ہا

جنم توں وی ہوں پہلے بے تھی تقسیم قسمت دی
 تاں ہر پک آدمی کولں صاحب ایمان لکھٹاں ہا

تیڈ و خط بھیج پٹھاں تاں ولا اے یاد آئے میکوں
 ریاض عصمت لکھیا ہانمی تیکوں میں جان لکھٹاں ہا

اصغر گورماٹی دے ناں

o

تانگھ تپڑی دج نیر وہیرے دامن تری شامل ہے
تیکیوں ول ٹکرن دی سبک ایچ اکھ دا شر دی شامل ہے

جیرھے اہج دی بول نہیں سبکدے ہک گونگیں دی وتی ہے
ڈکھ تاں اے ہے اوں وتی دج میڈا گھروں شامل ہے

اے دی سچ اے جیوٹن جگ دے ہر ہک موڑتے دیہہ پیٹھے
دیہہ دے خوف ایچ کوئی اندر دا اپٹاں ڈروں شامل ہے

بندیں کوں کستانوٹن والا دوزخ دے دج جاہیں پئی
توڑے اوئیں تیکیں اندر ج اکبر وی شامل ہے

o

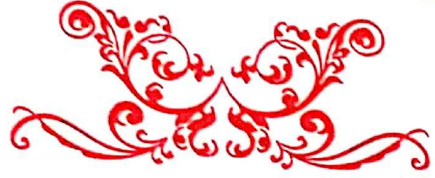
اساڈے جسم قبریں واس دم آسان تے رہ گئے
ایویں لکدے جیویں جچھلا جنم آسان تے رہ گئے

اساں روزی کریندیں ہونیں کوں موت آسان تے گھن گئی
اساں سبھے بتایا کوئی کم آسان تے رہ گئے

میں سورج چندر کوں ہر روز ڈہداں تاں خیال آندے
پتے کیندی جدائی دے زخم آسان تے رہ گئے

کہیں آسان تے کیتی خطا بھوئیں تے بھکایا گئے
تم سارے ملیے بھوئیں کوں کرم آسان تے رہ گئے

کولیندیں ہونیں تیکوں عصمت ڈٹھاہاں سردے بھر کھوہ دج
میڈا سنگتی مگر تپڑے قدم آسان تے رہ گئے

0

میں کیا ہاں میڈی اوقات بھجارت ہے
لپٹے لب تے ہے دی تات بھجارت ہے

پل کوں سوہن والے سدھ لہہ پوون با
سارا ڈنہہ تے ساری رات بھجارت ہے

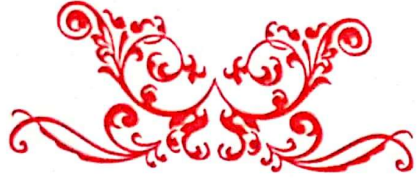
میں کیا جاٹاں کہیں دی قامت کتنی ہے
میڈے کیجے میڈی ذات بھجارت ہے

خواب ڈٹھے پک پاسو میکوں موت ملی
ہے پاسو تیڈی بارات بھجارت ہے

ساگ تے سردا میلہ ڈیکھن لوک بزار ایج آگئے ہن
ایویں لگدے ہرک ساگ تے ساڈا سردی شامل ہے

ساڈے عصمت چیدے جی پے زلدے ہن فٹ پاتھ اتے
تیڈیں مرگئیں دیں قبریں تے سنگ مرمر دی شامل ہے

O

زلیا مسافر سز سنھلسی اخیر ہک ڈ۔نبہ
اساڈی راہ تے چراغ جلسی اخیر ہک ڈ۔نبہ

سچاک سوچیں کون رات کالی لکا نہ سکسین
اساڈی دھرتی تے سجھ نکلی اخیر ہک ڈ۔نبہ

اساڈیاں آپیں فلک دوسفریں تے دن روانہ
توں ڈیکھسین آسمان ہلسی اخیر ہک ڈ۔نبہ

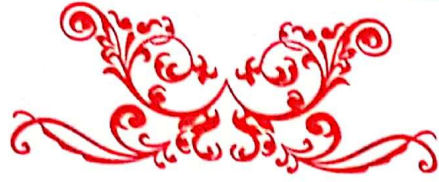
او چھوڑ گئے وقت اون کنوں انتقام گھنسی
اوٹر پیا ہے تاں آپ ولسی اخیر ہک ڈ۔نبہ

او شخص پیارا راج وی دودر کے کڑیا ہے عصمت
اسے دودھن دا وی یار بھلسی اخیر ہک ڈ۔نبہ

تیں آکھیا ہا سونہ دے سچے جذبے ہن
سچ بچھدیں تاں کل کینات بھجارت ہے

پیلے موسم عصمت ساڈے چہرے تے
واہندی پئی اے نہر فرأت بھجارت ہے

اَہ وی جیکر کرم نغفور کرے
اَہ وی کہیں دا ظہور تھی سہدے

چنے کپڑے میڈے جو پیلے تھئے
تیڈی ناکی دا پور تھی سہدے

مہرائے دے سوچ کے نکلیں
تاگ دا وی ٹھٹور تھی سہدے

ایویں کھلدا نہ ڈیکھ عصمت کوں
اے وی زخمیں توں پور تھی سہدے

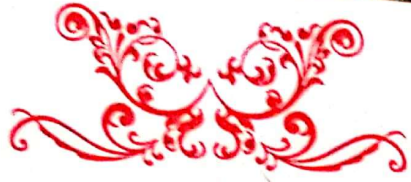
0

تال رہ کے وی دور تھی سہدے
کہیں نہ کہیں دا قصور تھی سہدے

اساں پک پئے کوں جو گولیندے ہیں
تیڈا ساڈا ادھور تھی سہدے

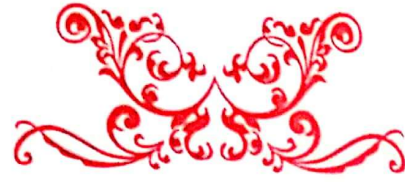
او منیسی میکوں تاں ایں سمجھیں
اک دی ینگ تے انور تھی سہدے

جیڑھا کوہ طور نور توں سڑ گئے
میڈے نیناں دا نور تھی سہدے

قربانی

اساں تو فضلیں دے موسم کوں
 جتیں ویلھے ہاریں چیندے تیں
 ہر گھر ایچ ڈیٹیں لہندیاں ہن
 اساں بھنڈراں لیک بھنڈرے تیں
 ہتھ تال کھنڈیں ہوئیں بھنڈرے تیں
 ول خون چوکاٹھ تے لیندے تیں
 وے دیں ڈو جھیں ڈیٹیں کوں
 اساں لپٹے جاٹ ڈیٹیں تیں
 ساڈی پک قربانی تھی بگئی اے

0

نہ سوچ سگری دے نال ہانی نہ کہیں سبیلی دے نال ہانی
 میں بھل کرائیں موسیٰ دی بھیرے ج خزاں مرلی دے نال ہانی

توڑے جو بیلہ اچو دارہ ہن تے مال چٹکے تے سڑا رہ گئے
 میں کر کے پلے کوں اللہ بلی اوں یار بلی دے نال ہانی

توں دل گھنیں تالے دل سوچیندے نال کوں گل نال کون لیندے
 وڈا حوالہ تاں زندگی دا تیڈی حویلی دے نال ہانی

او موت گل نال لا گیا ہے، قبر تے کتبہ لکھا گیا ہے
 میں "یار تلی" دے نال رہ کے وی "سیند ملی" دے نال ہانی

توں یاد کر اپناں باغ آنوں تے نال عصمت دے نہ آلاؤں
 میں کر کے اکھیاں گلاب اوں ڈیہہ کھڑا چنبیلی دے نال ہانی

0

میڈے دل کوں کوئی بھاندے مسافر
پتے دل ء ج کڈاں آندے مسافر

او اپٹے سارے نوے مہل ہیا ہے
تیڈے سہرے ودا گچاندے مسافر

جڈاں مردے تال بس چپ کر کے مردے
وڈا روندے جڈاں چاندے مسافر

کھڑی ہے آدمیت سر جھکا کے
کوئی عرشوں پیا ڈھاندے مسافر

توں بس پیس تال اوکوں آکھیں وے عصمت
تیڈے ہاجھوں وڈا ماندے مسافر

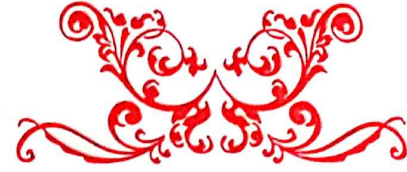
اساں ڈیر ڈریے ہوئے لوک بے
اساں گھوٹ جڈاں پریندے ہیں
اوندے ہتھ تلواریں ڈیندے ہیں
دل گھوٹ تے اوندی بیری کوں
رت واگتوں مہندی لیندے ہیں
اساں ڈینٹیں کوں ڈکھلیندے ہیں
ساڈی ہک قربانی تھی بگئی اے

ودا کنڈ دے پنچھوں پاڑیا ہے چولا
کہیں دی مہربانی یاد آئی ء

بیلاں یاداں تھیڈے عصمت کول ڈھیر ء ن
تھیڈی دی یار جانی یاد آئی ء

نشانی

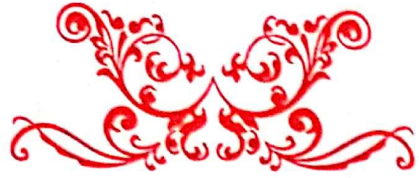
0

چڈاں کوئی رت سہانی یاد آئی ء
میکوں تھیڈی کہانی یاد آئی ء

ڈٹھے چوڈی دے چاندن دا میں جو بن
تھیڈی اہڑ جوا نی یاد آئی ء

میں اہنگلیں دے ہما کے جو کڈھے ہن
تھیڈی مندری نشانی یاد آئی ء

کرائے دے گھر دے وچ گذران ساڈی
مکان ء چ لا مکانی یاد آئی ء

سانوں مہینہ تے پڑیاں دا چلکار جو تھے
کٹھے تھی کے آئن مولے ہوں سارے

چمڑے گھر دے نال اچیریاں ماڑیاں ہن
ساڈے گھر دے نال ان کھولے ہوں سارے ہن

چھوٹے ویلے سکھڑیں پنل نہی ملدی
دکھدے ہاسے جیب ء چ کولے ہوں سارے

کر کے اولے زل و سدریں وچ ہک پئے توں
تھیدے ہاسے اولے گھولے ہوں سارے

عصمت ڈھولا نال جو ہوندا با ساڈے
گھانڈے ہاسے پیار دے ڈھولے ہوں سارے

O

زندگی دے وچ رہ گئے رولے ہوں سارے
اساں دی تاں ہاسے بھولے ہوں سارے

نال بھرانویں جھگلیں بابل تاں ویساں
میڈے کولوں ہونوں چولے ہوں سارے

اوندے منہ تے یکو تیل ہا سوہٹاں ہا
میڈے منہ تے بھین تھولے ہوں سارے

سندھو سنک گئے گھرے خالی دل آئے ہن
کوئیں دے دی آئے ہن ٹولے ہوں سارے

میں ہاں روزے دار مگر میڈے کولوں بہن
لکھے لکھے میڈا افسر پائی منکدے

میں ہاں عصمت تھل دا واسی کیا ڈیواں با
من مندر وا حاصل مقدر پائی منکدے

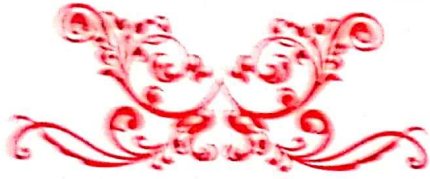
0

ماء دھرتی دا سینہ اکثر پائی منکدے
روتی تھل دامان دا منظر پائی منکدے

میڈے پترکوں محرومی دا ہے احساس بہن
توڑے پول نہیں سگدا افر پائی منکدے

میں ہاں وج سمندریں پر تہ ترا ہے میڈا
میڈے من دے اندری اندر پائی منکدے

دھرتی چائی سر تاج دو "تربت" خط لکھ بھیجا
"بختو" بکھ توں مر گئی "کوثر" پائی منکدے

بیار تھوڑے بقیہ فی ثرڈا
تکیں آکھیا وی تم ضروری ہے

بیار والی قسم زلتے تے
جان! پیڑی قسم ضروری ہے

مپڑی قسمت دے تم کڈھن کیجے
پیڑیں زلفیں دا تم ضروری ہے

لوگ منکر نہ تھی وچن عصمت
پیڑا پردہ صنم ضروری ہے

0

مل کے نکھرن صنم ضروری ہے
ایں حیاتی لو غم ضروری ہے

مپڑے جدے دی سرخوئی کیجے
پیڑا نقش قدم ضروری ہے

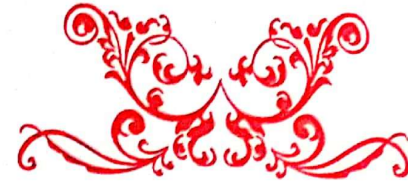
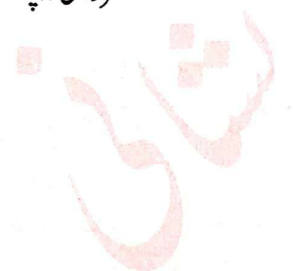
میں نہ ٹرڈا جنم جزیرے توں
لفظ کن" دا بھرم ضروری ہے

چے جذبیں دی شاعری کیجے
کون آہدے قلم ضروری ہے

آکھن والے اہدے رہ گئے
 ڈہدے رہ گئے ڈاتے
 مگنکھرو میں نہ پاتے

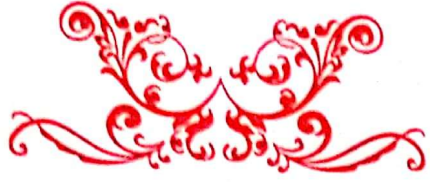
چڑاں اپٹے پیر ہی کائے نی
 آپ کوں آپ سنجاتے
 مگنکھرو میں نہ پاتے

دل تے کئی ورھیاں دے صدے
 آکھیں وچ جگراتے
 مگنکھرو میں نہ پاتے

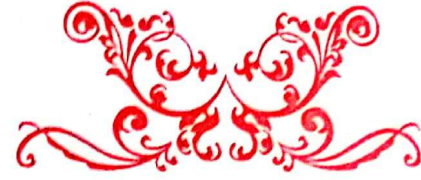
پیریں آلے پنڈھ کرویندن
 چڑاں اتا جاتے
 مگنکھرو میں نہ پاتے

مُجرا

میں آکھئے ایں دل دریا وچ پنجوں ہن توں ترہ کے دھاں
دل توں حسرت لوڑھی پاتی آکھیاں توڑیں دھاندی ہگئی

میں نکھڑیاں تاں چپ کر پٹھاں عصمت سیں دے ساتھ کنوں
نکھڑی کوچ قطاروں سیں دی دور توڑیں لڑاندی ہگئی

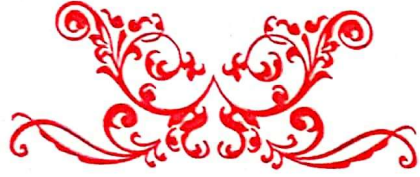

ہر ہک خواہش حسرت بن گئی ہر حسرت سدھاندی ہگئی
وت میوں وی رونوں آ گئے یاد کہیں دی آندی ہگئی

میں وی تیکوں روک نہ سکیم اوکھے تھیوں علم نہ ہا
توں وی میوں ملن پئے ہگئیں صرف طبیعت بھاندی ہگئی

اندر ساڑے ہاڑ مہینہ ڈیکھ کے دل کوں رونوں آئے
باہرہ آجھیں سیکر گھل پئی ہنچ پلکیں تے چاندی ہگئی

پریت ہی چٹے ڈندیں دی ہک اُچے لوکیں رول کھڑوں
تیکوں سونا راس نہ آیا ساڑے ہتھوں چاندی ہگئی

سستی شام دی سچ تے سَم گئی روندیں ہوئیں
ہن کوئی نہ اٹھ دُرکاوے پیشیں کوں

عصمت ساکوں سانول نگرن آندا پے
آکھ صبا کوں پھیرا پاوے پیشیں کوں

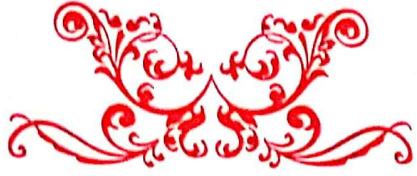

کون ہے جیرھا مال پُراوے پیشیں کوں
کہیں دی تاگھ اِچ دِل وِندلاوے پیشیں کوں

ہیر دا مال اے مل پووے یا نہ ملے
کچ رکھدا ہاں روز ڈُہاوے پیشیں کوں

نندر اُکھڑی سر تے کالی رات ہوئی
شالا کہیں کوں نندر نہ آوے پیشیں کوں

ہن تان ویلھا پک پے کوں مُکلیدا پے
کوئی نہ ساڈے نال الاوے پیشیں کوں

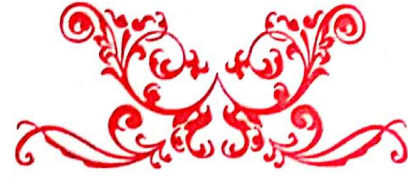
O

چپ ۽ چ زل ٻڌي خواب خيال آلايا ڪر
بڻڊي ويندن ڏکھ بھائيوال الايا ڪر

ساڙين کي نسليں کون روزي صدياں تون
ساڙي نال دي عيد شوال آلايا ڪر

سامڻي ڪوڙ دا جھڙو ٻه اپڻي جون تے
سرتي پا ڪي سج دي شال آلايا ڪر

شھيت طے ڪئي ٻڙو راز حياتي دا
پل کون آڪھو صدياں نال آلايا ڪر

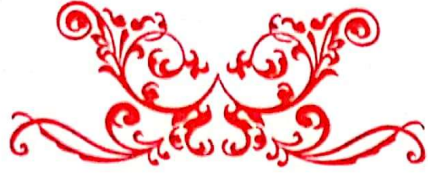
O

آڪھياں ڏسو ميلو جو ها ميلو دا ڏھنگ ڪيون لڳي
ٻيڻي ستي دا ڪيا تھيا سينگياں دا سنگ ڪيون لڳي

میلو اندر تصوير ٻئي رانجھي دے سنگ پک ٻير ٻئي
او ٻيرتاں جھنگ چھوڙ گئي رانجھي کون جھنگ ڪيون لڳي

با کون ڪيندا هم سفر مهندي لو ڏے خون جگر
ٻڙو ريبا دلدار کون مهندي دا رنگ ڪيون لڳي

خوشياں اندر ٽوڪين اندر خوش بخت جھيں لوڪين اندر
عصمت فقيرين وانگ پک زلدا ملنگ ڪيون لڳي

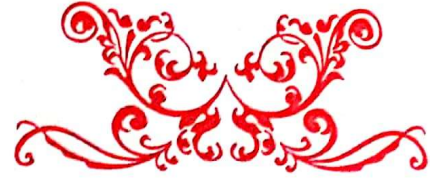
O

یار دے مینوے ہن
موجھ دے مریوے ہن

راتیں جاگ پوٹاں
خواب دے مگیاے ہن

رات رو دھانوی
عاشقیں دے شیوے ہن

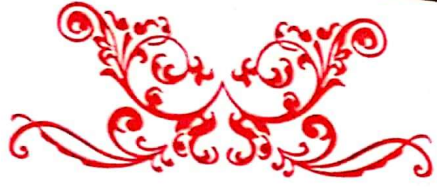
ڈکھ ' ہجرتے جگرتے
موسکھیں دے میوے ہن

تیڈے سامنے ساڈے چھوٹے قدر ڈسدن
خوش تھی پوندن بکڑے ہال آلیا کر

زس پونوں دے خطرے توں نہ غافل رہاں
ہتھ ء ج پا کے لال رومال آلیا کر

سائیں دی بھوت نہیں ہوندی عصمت مانوئی دی
جاٹ کے ساکوں زلدا مال آلیا کر

O

خیر دا حال سُٹایا ویندے ہوں چرکیں
ساڈے تال آلا یا ویندے ہوں چرکیں

سپے وارث رزق دی گبول وچ دوں دندن
تہوں ساکوں دفنایا ویندے ہوں چرکیں

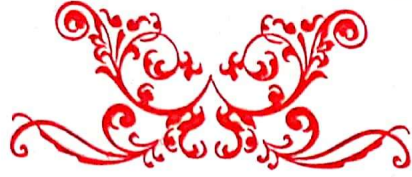
میں ہم سایہ لپٹے پرلے گھر دا وی
گھر دے وچ ہمسایہ ویندے ہوں چرکیں

شامِ غریباں اپٹا کم کر ویندی ہے
صحن وچ چندر لہایا ویندے ہوں چرکیں

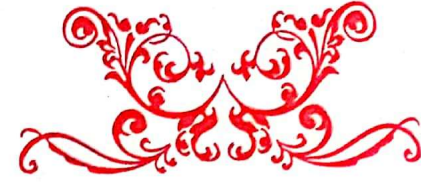
صرف تپڑا کھل پونوٹ
در نجف دے تھیوے ہن

یار جیرھے ہن عصمت
تپڑے نام لیوے ہن

مخرومی

میں سوچی
میں
وڈے لقمے کیوں پندراں
ہوں جلدی روٹی
کیوں کھانداں
میں سوچی تاں
سُدھ پئی اے
کوئی کال دے موسم چایا ہم
یا اے وی ممکن تھی سگدے
کہیں غاصب دا ہمسایہ ہم

آتی جلدی چھوڑ نہ سا کوں قید و رنج رکھ
پکھیاں کوں آزما یا ویندے ہوں چرکیں

تا نگھ تنگھیں یں اہٹی وال متاں تھیوں
ہالیں کوں پرنا یا ویندے ہوں چرکیں

O

لوک لیدن پیار وچ الزام جتنا تھی گے
رو گیا کر توں ذرا گنام جتنا تھی گے

آہ متاں بکھ توں کھڈوٹے کھا وچاں کل کھپڑسوں
بھج ڈے آتا میڈو آہ شام جتنا تھی گے

اپنے سوچیں دی جرا وچ کے توڑیں لگساں ودا
بکھ بیکھیں معراج دا پیغام جتنا تھی گے

تیڈی نسبت نال شہرت مل ونجے معراج ہے
کر اساکوں پیار وچ بدنام جتنا تھی گے

میں چلو گھولیا وچاں تیکوں متاں عصمت ملے
کر میڈی دشت کوں شہر! وچ عام جتنا تھی گے

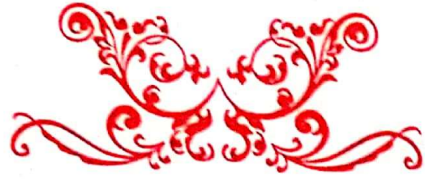
O

نہ گھر ہا نہ بُکاٹے ہن اساڈے
رلیے چہرے نماٹے ہن اساڈے

اساں لپٹ گئے ہسے او آپ تر گئے
پتے تیجھیں مُہاٹے ہن اساڈے

اوندے داٹے اوندے کینا سیاٹے
اساں کہیں دے نہ داٹے ہن اساڈے

جے ڈکھیا آئیں خوش تان ول کہیں بے دے ہوں
جے ہال ہن بیرو راٹے ہن اساڈے

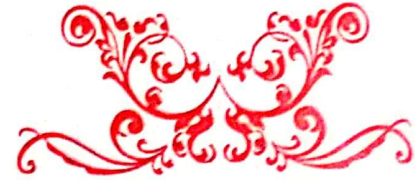
0

ڈرنہ
مرنہ
نتاں
کرنہ
دروکوں
بھرنہ
بیل پو
ورنہ.....؟
ساکوں
دھرنہ
زندگی
ہر نہ
عصمت
زرنہ

اندے سہرے بنا کے راہ بھلکو سے
بھتھیں وچ بھل گمٹائے ہن اساڈے

اساڈے بھاٹ تے آیا ہا عصمت
اوکوں بھاٹے نہ بھاٹے ہن اساڈے

اسلم خان گورماٹی دے حضور

0

نہ در نیلام کیا گئے نہ گھر نیلام کیا گئے
چمن مقروض ہا تھی دا پر نیلام کیا گئے

عزیز مسرتوں اہٹی زلیخا نال خوش بانویں
تہڈے شیر اچ میڈا لخت جگر نیلام کیا گئے

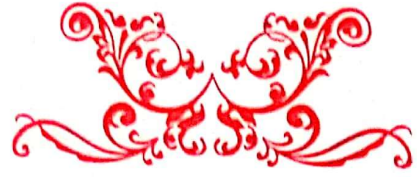
بیرھا اکیاں دیوچ نورے بشروی بول دیوچ ہوندے
ختم تھے نور جنیں ویٹھے بشر نیلام کیا گئے

شجر دا ہر ثمر مجبور ہتہ بازار وچھن آئے
لہاں عرصہ وی ناہ گذریا شجر نیلام کیا گئے

کوئی جوہگی، کوئی شاعر کوئی فنکار ہے بھانویں
اتھاں کتنے زبانیں دا اثر نیلام کیا گئے

ریا کاری دے بجدیں دی تجارت عام ہے صحت
اتھاں جنت کول دسچا گئے حشر نیلام کیا گئے

نہر اہٹی شیریں دی
بر دے نال گھنٹی ہی

اتھ کیہاں اندھارا ہے
روشنی دی سٹنی ہی

میل کرائیں ریاض عصمت
مونجھ مار سٹنی ہی

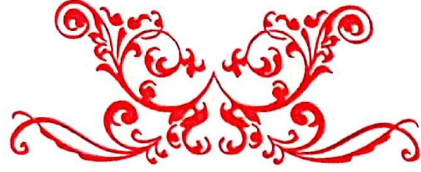
O

یاد یاد یاد
زندگی تاں گھنٹی ہی

کل جہن نوبیں آیا
پودنے دی چٹنی ہی

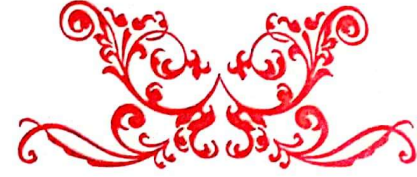
رات یاد ہی تپڑی
رات دی تاں کٹنی ہی

مال نال وپٹاں ہا
جھوک نال پٹی ہی

کیا تھی پیابے رانجھے چال وٹا گئے ہن
جھنگ ارج ہن دی چنوریاں پڑ دیاں رہ ویندین

عصمت یاداں کجھ من موہیٹے لوکیں دیاں
مر پونون اے دل وچ ”مردیاں“ رہ ویندین

من ارج موہجھاں اکھیاں جھردیاں رہ ویندین
ہوندین یاداں نال و سردیاں رہ ویندین

اتناں ظلم تاں جاگدی اکھ دے سامنے تھے
خوایں دے وچ نسلاں ڈردیاں رہ ویندین

ساہ دا بار پڑیندے جیندے جسمیں کوں
ساہ دے ہاجھوں لاشاں تردیاں رہ ویندین

موہجھ دا موسم سبک دا سانوٹ رل مل گئے
اندرو گرمیاں ' ہاہرو سردیاں رہ ویندین

o

حیاتی کوں ستم وا بارِ مِلدے
جھانکیں وا سمندر تارِ مِلدے

میڈا مالک اے کیہنچی سر زمین اے
اتھاں ہر شخص پہلی وارِ مِلدے

جنازے نال خلقت ڈیکھ سوچم
مرگ دے بعد کتھا پیارِ مِلدے

جنتھاں پھپھدی ہے مفلس دی کہانی
وڈے لوکیں کنوں اخبارِ مِلدے

کالے کوٹ

سندھ فی کیندے آکھے لگے
سندھ فی کیڈو چندے آئے

حق انصاف ڈیوانوں کیے
کالے کوٹ ءِ ج بندے آئے

ساڈا لیڈر ناحق ماریا
کالے کوٹ اِج سازش تھی

کالی کورٹ نے حکم سٹایا
پھاسا والے پھندے آئے

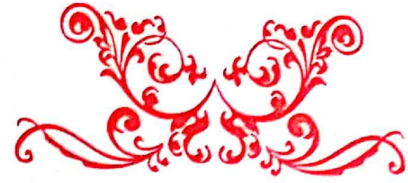

جھوٹے تان ”دار“ کوں نہیں ڈیکھٹاں
کھپٹے تان ہار کوں نہیں ڈیکھٹاں

جھل مناؤں سانول کوں پیریں ڈھہ کرائیں
ایں دفعہ دستار کوں نہیں ڈیکھٹاں

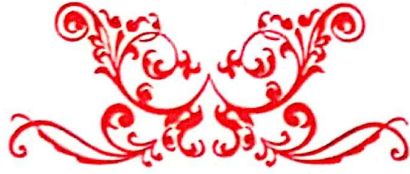
میں ہے یوسف دے اگہو چاتی قسم
مصر دے بازار کوں نہیں ڈیکھٹاں

جتھ طے روزی سفر کرٹے اماں
پار یا اروار کوں نہیں ڈیکھٹاں

ہر پک اعتبار بے اتبار لگدے
تہیڈی طرفوں چڑاں اتبار ملدے

چیویں توں آن ملدیں یار عصمت
ایویں یاریں کوں کائے نی یار ملدے

0

تیڈی سِک دا سفر سارا کرن دا فیصلہ کیے
اساں جیتی ہوئی بازی ہرن دا فیصلہ کیے

تیں آکھیا ہا ولا ملسوں اوہا بک آس ہے ورنہ
میں کئی واری تیڈے شہر اچ مرن دا فیصلہ کیے

اساڈی تس دے پوکھے نال یوسف لڑکدا آندے
اساں کھوہ توں جڈاں پائی بھرن دا فیصلہ کیے

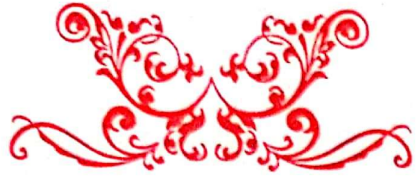
جیندی اٹھڑ جوانی کوں ڈریندی سردی چاندی ہے
اوں اپٹاں ڈاج خود کٹھا کرن دا فیصلہ کیے

جڈاں وی ہجر دے دریا دا پائی تار تھے عصمت
تیڈیں یادیں دے تولھے تے ترن دا فیصلہ کیے

ڈیکھئے جو اُتھ امن ہے کیتاں
میں کہیں مینار کوں نہیں ڈیکھٹاں

پیار کوں عصمت ولا سجدہ کروں
گل اُتے تلوار کوں نہیں ڈیکھٹاں

کائے نہ ہائے مر گئے ہائے ہن تہیڈے
ہل پیس جیکر زندگی دا اعلان کروں

تہیڈے یادیں نال کروں کوئی گل کاری
شعر بناؤں ول شعریں دا دیوان کروں

کہیں کہیں دلیھے عصمت ایویں دل آہدے
جان اہٹی دا دشمن اہٹی جان کروں

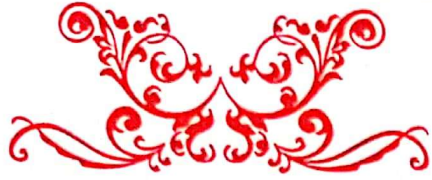
O

سوچھل سوچاں دل دے دج مہمان کروں
چے جذبے سوچ اہٹی کول دان کروں

یاوت کوڑدی سولی چڑھ کے جھوٹے کھاؤں
یاوت اپٹاں ہوں سارا نقصان کروں

تھل اچ سیماں آمدن یوسف نہیں آمدے
دل اپٹے دا مارو تھل کتھان کروں

نیزے دی ہر نوک توں سر بچاواں لیبوں
دل ہک واری نیزے تے قرآن کروں

ساڈا خون پینہ اپنے کم لا کے
ایں دھرتی دے راج ڈلارے وسدے دن

کہیں اخبار دے ہک درتے تے لکھ چھوڑیے
عصمت زل گئے باقی سارے وسدے دن

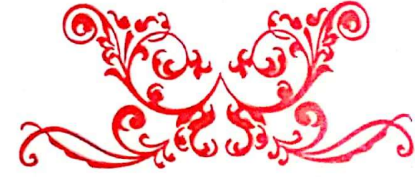
0

دل دے وج بے آنت نظارے وسدے دن
سیک دی سچ تے خواب کنوارے وسدے دن

ہیر سیالٹی راہیں زل کے مر گئی اے
راٹھن ہو ریں تخت ہزارے وسدے دن

کہیں کون راہ ایچ روندنا چھوڑ کے ٹر ویندن
آنچھے لوک دی ساڈے پارے وسدے دن

بجھ دا چلے ڈہنہہ کون روہ ایچ قتل تھیا
ہٹن آسمان تے چندر ستارے وسدے دن

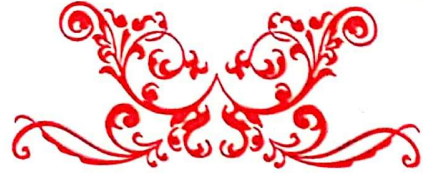
O

لب تے سانول دی کھال رہ ویسی
موج مستی بحال رہ ویسی

غیر جاشن تے ویر پئے جاشن
کھال یاریں دے نال رہ ویسی

توں جے ٹر پئیں تیڈے ولن تاہی
حسن والیں دا کال رہ ویسی

توڑے جتنے جواب ملیں پئے
بک دے لب تے سوال رہ ویسی

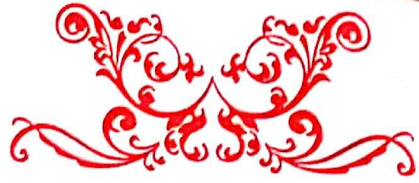

توں نہ آسیں تاں یار صدیاں تئیں
اے وچھوڑے دا سال رہ ویسی

پڑھ کے ”جھی“ عزیز شاہد دی
ساڈے پیریں دھال رہ ویسی

اٹھیاں ریتاں بحال رکھساں میں
میڈے موٹھے تے شال رہ ویسی

اوندے جے تئیں حکم سلامت ہن
میڈی عصمت بحال رہ ویسی

سرد رویے
 ”کالے روہ تے چٹی برف“
 دے واگوں رہ گئے
 اساں سنگتی.....!
 مونجھ تپیڈی دے مارو تھل اچ
 اہٹی سبک دا
 ”لیرو لیر پچھا نواں“ کیہتے
 ول وی سانول دھکڑے دھوڑے
 ساڈے نانویں
 توں ”اٹھواں آسمان“ ہنڈانویں
 ول ”بے آنت“ سہڈاویں

ست رنگ

(سئیں اقبال سوکڑی دے حضور)

اساں سنگتی زلدے زلدے
 تپیڈیں قدمیں سیں بواکے
 ہگل ”ہنجوں دے ہار“ سجاکے

ڈکھ دی جنج ”دے کانڈھی تھے نہیں

پیار دے پندھ اچ ول زندگی دا
 ”ورقہ ورقہ زخمی“ کیہتے
 اپنے ول تے پیار تپیڈے دے

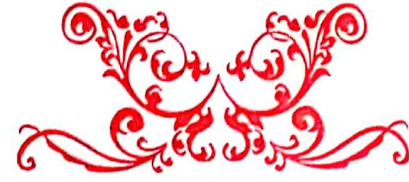
O

تن خرچہ من پرچہسی ہک پردیسی
ہک ڈینہہ آخر مونجھ لہنسی ہک پردیسی

بیاردی راہ تے زلدیں زلدیں تون جو ملسیں
تہڈی راہ تے جھوک ٹہنسی ہک پردیسی

ہکلاں ڈہیسی جاگدے لوکو فردے راہوو
ستروے لوکی آن چکھنسی ہک پردیسی

شہیت کہیں وتی دو جانی پھیرا پاوے
ہر وتی وچ باغ رہنسی ہک پردیسی

O

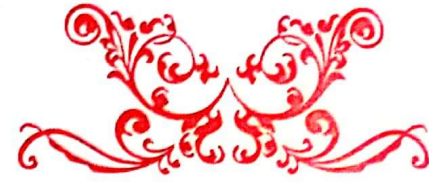
اساں لوکیں کون جھیردے دیاں نہ ہن سٹوانوٹیاں چا لھیں
ولا سانول رلے رلے کے کروں من بھانوٹیاں چا لھیں

توں چا لھیں کر کے رُ پوندیں ایں دل توں گھن کے اکھیاں تیں
میڈیں بنجواں دی چھل دے وچ مریندین دھانوٹیاں چا لھیں

اوں کاوڑ نال آکھے نال میڈے نہ آلا یا کر
میں ہجھو کھل کرائیں آکھے نہ کر کھلوانوٹیاں چا لھیں

میکیوں رونوٹ توں ہکلیدین ولا وت آپ کیوں روندن
میڈا من ٹھار سٹدا رہ کریندین سانوٹیاں چا لھیں

میڈے کولو وڈے حال ءن توں عصمت نال جل میڈے
ملیا من ٹھار جنیں ویلھے میکیوں نی آنوٹیاں چا لھیں

اہٹی سوہٹی ہیر دا درشن پانوٹ ساگے
رائجھا بن کے مال چریسی ہک پردیسی

سُدھیں کیا حالات ان عصمت چپ جورا ہندے
گوٹگا ہے تاں آپ الیسی ہک پردیسی

0

پیریں بھوئیں جے جان سلامت
سرتے ہے آسمان سلامت

بن گئی موت مقدر ساڈا
اہ تیں ہے شیطان سلامت

فتوے لانوٹ والے لوکو!
راہوٹ ڈیو انسان سلامت

لُوں لُوں ساڈی ریزہ ریزہ
من دے وچ ارمان سلامت

روح دے روگ نہ پال اتھاں تاں
نہیں راہندے لقمان سلامت

عصمت زلدا زلدا راہسی
رکھی تیڈی شان سلامت

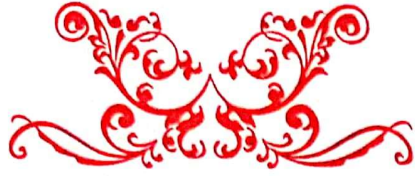
0

تھیندے ہن کیوں نیناں چیل کوئی سوچے با
بڈے ویندن مونجھ محل کوئی سوچے با

علم تھیا جو دھرتی غاصب لوک وٹھے
اے جیکر ہے سچ تاں ول کوئی سوچے با

کون وڈیرا ہار دا اُن کے سہیں تھیندے
کون وپیندے ہاڑ دے بل کوئی سوچے با

اے وی سچ اے میں اہٹی اوقات مُہلیاں
مڈے کیئے او وی بھل کوئی سوچے با

0

اد پھر والا پھر دا کیا سُچندے
اساڈی چشم تر دا کیا سُچندے

حیدے مونڈھے تے چڑھ آسمان پُچ گئے
اوں زلدے ہمسفر دا کیا سُچندے

اوں آجر میڈی محنت دا چہ سوچے
میڈے وہندے بگھر دا کیا سُچندے

حیاتی توں حیاتی ، ول حیاتی
کوئی لہے سفر دا کیا سُچندے

فلک دے پار دسدے نُور جیرھا
زمین آلے بشر دا کیا سُچندے

جھوک دے واسیں اتنا آکھ کے جھوک لہڑائی
گھر ویندن دریاویں زل کوئی سوچے ہا

اساں کنڈوراٹے عصمت نہ زلدے
ساڈے کیتے جیکر کل کوئی سوچے ہا

”کم ذات“

اے کیبل کٹائے
 موچیا پوئی
 بخت در کھلائے
 لوہا ز کھسار
 کوئی قوم تاں نہیں
 اے پیٹے ہن
 تے پیٹے کی نہیں ہوندے

تے چا اے ہے
 جنیں جگ تے گھنیا کم کیے
 اوکی ہے کم ذات وی ہے

0

کہیں کہیں وینھے در تپڑے کوں کچھ کچھ ویلا تھی کھڑدے
 ویزے دے وچ موسم سارا مسٹ نھیلا تھی کھڑدے

ہائٹن لاکے کھوہ تے کب ڈہنہ منہ دھونون جو آئی ہانویں
 اوں ڈہنہ دا ہس سرئی دا رنگ پیلا پیلا تھی کھڑدے

میں تاں کچھ حالات دے پھیر اچ بچدیں نیل و نیل تھیاں
 اے گردش افلاک ہے کیا آسمان جو نیلا تھی کھڑدے

دھنولا مکدے نال اوندے ہک مٹیاں مٹھیاں نہیں تھیدیاں
 ڈولے بھجھن کندھ تے اُلنا روز نہیلا تھی کھڑدے

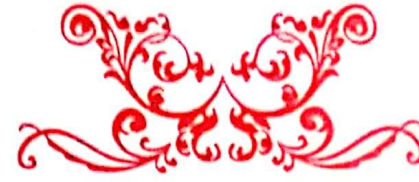
ساڈا تاں ہس ہوون عصمت حیواناں دی آدھی وچ
 مال دی جاہ تے بھل کے جیویں رڑھ دا تھلا تھی کھڑدے

دل دے اندر بیک ساڈی ہر خواہش کوں
سدھریں دی پوشاک پویندی رہ گئی اے

کھلدیں کھلدیں توں تاں عصمت کھڑی گئیں
چک توڑیں اکھ نہر ویندی رہ گئی اے

نشانی

0

ساکوں تپڑی مونجھ ستیدی رہ گئی اے
ڈڑی زہ کے طعنے ڈیندی رہ گئی اے

ساڈی پک تے پیر نکا کے بک سسوی
اپنے سر دی شمال بلندی رہ گئی اے

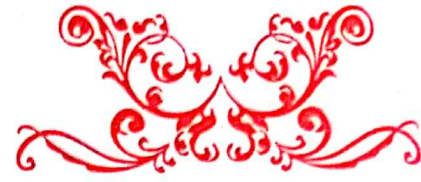
چاندنی تپڑے پیرے چم کے چاندن کوں
تپڑے ساڈے حال سٹیندی رہ گئی اے

مدت توں اندر دی تہس زخساریں تے
ہنجواں دی بک نہر لکیندی رہ گئی اے

حقیقی تے مجازی عشق وچ ہے فرق ہوں سارا
میڈا محبوب میڈو مُر کے آوے میں نمی آہدا

توں بدنیت دی نیت ٹھیک کر سگدیں تاں کر عصمت
میسیت اِج مفت پیشانی گساوے میں نمی آہدا

جھن لُچال جیویں دی آلاوے میں نمی آہدا
رلے میڈے یا غیریں دے بھاوے میں نمی آہدا

ہاں پوہ دی رات پالے تے مگر دستک نمی ڈیندا
کوئی تکلیف کر کے در لہاوے میں نمی آہدا

ہن کوں بے وفا سنگدل ستم گر آکھ پٹھا توں
میڈا جانی توڑے رُح کے ستاوے میں نمی آہدا

میڈے دل دی زلی خواہش کچاوے پاکے کیوں گھن آئیں
میڈی بیخ اِج لُوهن کہیں دے کچاوے میں نمی آہدا

0

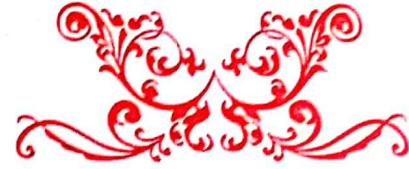
زندگی موسم سچیلے میں ڈٹھے
سک ولا نیناں نیلے میں ڈٹھے

تیں زلیے لوکیں دا خلیہ جو پچھے
تیں کڈا ہیں سری دے تیلے میں ڈٹھے

توں اذاناں ڈے کرائیں خوش ہیں بلاں
تیں اجاں قاتل قبیلے میں ڈٹھے

کول میڈے آ کرائیں عبرت کرے
جئیں کڈا ہیں جسمیں تے ریلے میں ڈٹھے

میڈی دھرتی آئے نوں آبادکار
آ ونے جئیں نہر نیلے میں ڈٹھے

0

خوشیاں ڈے کے کھڑن ویلھے ڈھیر ادا سی ڈیندا پئے
کون ہے جیکوں ڈھیر دعائیں اللہ را سی ڈیندا پئے

ہے کوئی جیرھا کالی رات ایج ظلم دا اُن کے ہتھ رو کے
دَت ”آسمان مسج دا تارا“ ”چندر“ کول پھاسی ڈیندا پئے

عید ڈیہاڑے مونجھ ملی ہے ہن میڈیاں ویران آکھیں
اے اُرداساں وسدے شہر ایج ہک اُردا سی ڈیندا پئے

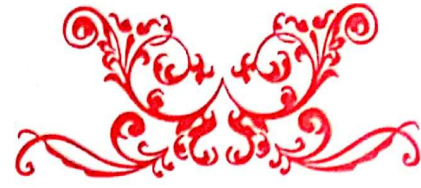
پوہ دی رات ایج گرم ہوا دا جھولا آئے تاں جاٹ گیاں
ڈیس میڈے دی تس دا مسئلہ شمیم اُبا سی ڈیندا پئے

اوکوں آکھیں توں اپنے ستماڑتے شالا خوش راہویں
ڈھیر دعائیں عصمت ہک فٹ پاتھ دا اسی ڈیندا پئے

عید قربان ول کپڑاں آسی
مال میڈا حلال چکھدا پئے

آپ کول آپ خود ملین چاہندے
آپ عصمت مثال چکھدا پئے

چندر چوڑی دا گال چکھدا پئے
میڈے سانول دا حال چکھدا پئے

کیندے گنگھرو دی کہکشاں بن گئی
کون کھیڈئے دھال چکھدا پئے

مشری ہوشیار! زہرہ جہیں
کچھ ستاریں دی چال چکھدا پئے

ذہن اپٹاں جواب ڈیندا پئے
کون اُدکھے سوال چکھدا پئے

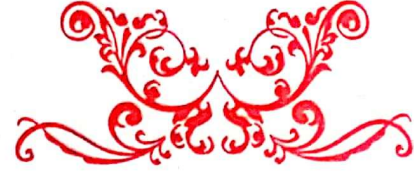
O

مٹھروے ہوندن پاوے ہوندن سمجھا کر
اوں ویلھے مُکھاوے ہوندن سمجھا کر

ساوٹ ماہ دیاں شانداں بھلیاں لگدیاں بن
سرتیں بوچھن ساوے ہوندن سمجھا کر

رانجھو تپڑیاں منجھیاں روہی نیں آیاں
کھیر اتھوں دے گاوے ہوندن سمجھا کر

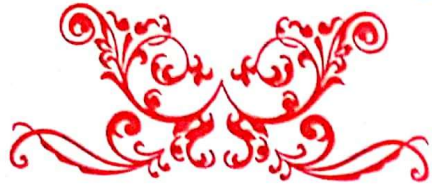
ڈھلدی عمراں ہک ہتھ نال مصلہ ہے
ہے ہتھ ایج اُستاوے ہوندن سمجھا کر

نانی پڑھڑی

نانی پڑھڑی.....!
کل ہک چندر آسمانوں لہرے کے
شہر بزار عیج وکھرا آیا
توں چرے داہرے چا کے
چندر خریدن ٹر پئی ہانویں
نانی پڑھڑی.....!

میں تیکوں روزانہ ڈہداں
توں وت اوہو چرہ چا کے
چرخ دے نیزے
چندر دے ہاں تے وچ پھندی ہیں
آخر ڈس توں کیا چندی ہیں؟

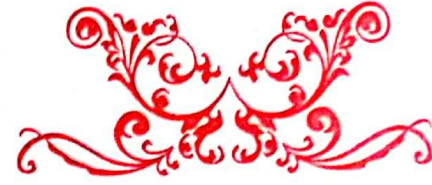

ختم تھی گئے بہار دا قصہ
اپنے لب تیں ہے یار دا قصہ

چار اپریل دا حوالہ ہے
لکھ چھوڑےجے ہا "دار" دا قصہ

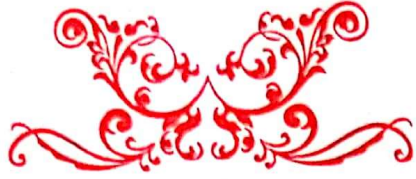
اوندے جیتن دیاں داستاناں دین
ساڈا مقوم ہار دا قصہ

اپنے بت کوں سٹاواں ہا
اپنے پروردگار دا قصہ

ساڈے گھر دا رستہ پھدیں ' رستے وچ
رُج ہوندى ہے راوے ہوندى سمجھا کر

اٹھ پنے چرون جے کر عصمت جج ہوندى
اٹھیں نال کچاوے ہوندى سمجھا کر

0

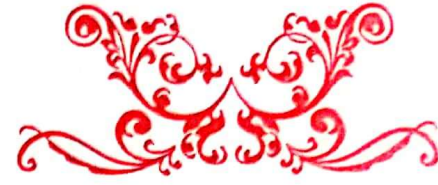
ایں توں پہلے تھی وُجھن سوچاں ختم
میل اساکوں چھوڑ کے دنیا دے غم

توں میڈی محروم دھرتی غم نہ کر
ہے میڈے ہتھیں اُجاں کاغذ قلم

روز رلدا ڈیکھ رووٹ پئے ہیا
ڈیکھ کے میڈو میڈا پہلا جنم

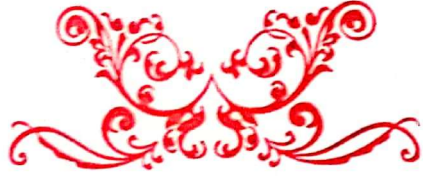
دل دی دھڑکن وچ ہویں آباد سہیں
وَت کلیسا تے کیاں دیرو حرم

میں تیڈے دَر دا فقط ادنیٰ فقیر
توں ہویں عصمت دے کیے محترم

تیڈا قصہ ہے ختم نہیں تھیندا
اساں پہلے ڈیہووار دا قصہ

کوئی اُردوار آکرائیں عصمت
اُن سٹاوے ہا پار دا قصہ

0

اکھیاں کولوں دور تھیوں ہتھ کیا آئیو
ظالم پہوں مشہور تھیوں ہتھ کیا آئیو

تاب نہ ہی دیدار دی ڈیکھنٹ ناہ وچٹاں
اکھیاں توں بے نور تھیوں ہتھ کیا آئیو

ماء دے زیور پیچ کے ایم۔ اے پاس ہٹیوں
قت وی ان مزدور تھیوں ہتھ کیا آئیو

میں تاں آپ کوں ہر کے ہر شے جیت گیاں
توں سانول مغرور تھیوں ہتھ کیا آئیو

پیار کتو ہی در در عصمت زلدا ہیں
کے جتنا مجبور تھیوں ہتھ کیا آئیو

0

ریشم روح دی راند رے کوئی حال سٹا
روندا دل ہک وار بے کوئی حال سٹا

چھڑ، آسمان دا حال سٹا کے رو پوسیں
بھوئیں تے ساڈا مال تے کوئی حال سٹا

سادا رت دامن موہن، کچھ مہت رکھوں
پلکیں توں پٹیاں وے کوئی حال سٹا

خیر و سبب دی ہووے ہر کوئی نندر کرے
کوئی نہ کہیں دے خواب کھے کوئی حال سٹا

حال! ج عصمت ناں آوے ہک سنگتی دا
حال! اپناں او آپ ڈے کوئی حال سٹا

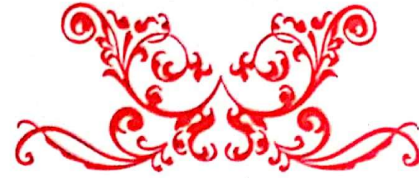
0

سجا پلکیں ستارے ، میں آلیساں
ملن جتنے جگہارے ، میں آلیساں

میں اہج گوٹکا ہاں بک ڈنہہ اووی آسی
کرسیں توں اشارے ، میں آلیساں

چھوڑی مفلں دی چیکر کوئی کہانی
کرے کیوں گزارے ، میں آلیساں

صبا کوں یار میڈی شرط ڈس ڈے
تیڈیاں زلفاں سنوارے ، میں آلیساں

سچا ویلھا

عجب ڈنہہ وار دن ساوٹ دی ہوں تاگھ تنگھیندے ہاسے
روہ تے بدلا گبدا ہاتاں یار سڈیندے ہاسے
روہ توں کالی نائیں آندی ہی بند بھر ویندے ہاسے
بند دے نیڑے وکڑے ڈے کے مٹ مٹویندے ہاسے
بند اچ چھم تھی آندے ہن مال چریندے ہاسے
بھائی کیتے بھو نہیں ڈٹے ہر روز گولیندے ہاسے
گھمبیاں گولن ساگے آساں پنہہ کرویندے ہاسے

اوں ویلھے ہن عجب نظارے ساڈے آسے پاسے
ڈوڑے پک پوندے ہن رل کے ڈھڑیاں گھسے ہاسے

0

ہے پل پل ساہ دے سفیریں وچ سامان اُدھاریں پیسیں دا
ہر گل اِج طوق سجائی پھر دے انسان اُدھاریں پیسیں دا

میں اَنٹ ڈٹھیں ایمان آندے میکوں مالک وِت وی نہیں ملدا
بُت پوجن کیتے بل پوندے بھگوان اُدھاریں پیسیں دا

ہک لہٹے دار اُلردا رہ اوندی اہٹی جرأت کوئے نہ ہائی
ہتھ پتے میڈے گل تائی بے جان اُدھاریں پیسیں دا

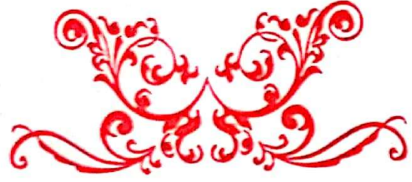
اوکوں آکھیں میڈے قرض لہا میں یاد تیڈی محفوظ کیتی
اوکوں آکھیں میں چھووا چھوڑیے دیوان اُدھاریں پیسیں دا

اے سوچ کرائیں جو آٹوٹن والیں نسلیں تے نہ بار بٹاں
میں آپ کوں وچ کے کر چھوڑیے بھٹکان اُدھاریں پیسیں دا

جیرھے فرعون دے دربار اندر
ملن منہ کوں انگارے، میں اَلیساں

میڈا ہمزاد عصمت چپ ہے جیکر
او چپ کر کے گزارے، میں اَلیساں

کچھ باشعور شہر دے شرگن کے ٹر پلن
ویران تھل کوں آکھ دیوانے لکا گئے

سنہروں لگا جے گھوٹ تاں حاکم حکم ڈتا
تقدیر من دے گھوٹ دے پگانے لکا گئے

عصمت وجود چٹ تے پکیرا نہ خواہ خواہ
بھوئیں پیٹھ جسم آکھیا وی ہانے لکا گئے

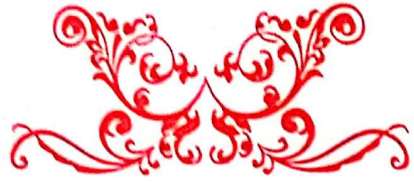
O

دَت ول ملن دے کر کے بہانے لکا گئے
ممکن ہے کوئی خواب خزانے لکا گئے

پک پل ملیں تاں روندی حیاتی کوں ایں لگے
پک پل دی شال جیویں زمانے لکا گئے

ملک ایچ امن اُلاپ کر سبے نساں ہے ڈر
ممکن ہے قوم، قومی ترانے لکا گئے

ناں دے شریف جے توڑیں حاکم پیٹے کھڑن
کینات گل شریف گھرانے لکا گئے

محبت جے کر یسیں تاں سناھیں دی تندر نہ آسی
پچھیں تاں ایں وی تھیں رات ساری جاہٹاں پوسی

کہانی زندگی دی تک وچھن تے تندر آ ویسی
جیکر قصہ حیاتی دا ہے جاری جاہٹاں پوسی

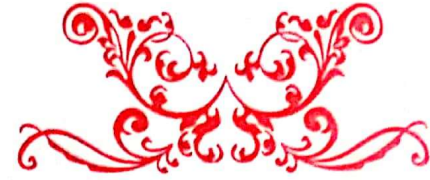

جے ہے سنگدل جچن دے نال یاری جاہٹاں پوسی
سٹو نندروک لہجے دے ہجاری جاہٹاں پوسی

ڈسیندن لوک لہنے ڈپوٹے توں موت بہتر ہے
میکوں مالک نہ ڈے زندگی ادھاری جاہٹاں پوسی

توں ہنٹ تاں ٹورویھے دی نشانی زح کے تندرراں کر
چڈاں کہیں شام تپڑے نال توں واری جاہٹاں پوسی

تپڑیاں ڈلفاں سنواراں ہانگر اے رات لہہ پوسی
اساں تاں ڈلف آکھنیں سنواری جاہٹاں پوسی

تیڈی محفل دے وچ محفل دا بک با میر چپ کر گئے
تیڈے نیناں دا سینے وچ لکس کوئی تیر چپ کر گئے

غریب شہر ہوں ٹلدا ودا ہا رب دے شکوے کو
ڈنھی ہس جئیں ویلھے میڈی زلی تصویر چپ کر گئے

کوئی معذور کیدو پیار دے پاندھی زکیندا ہا
ادھور ادندی حیاتی دا مرا کے ہیر چپ کر گئے

کھائیں بھٹیں دے ہتھ پیلے نہ تھے ڈھلدی جوانی تیں
جتھاں غربت آئندی ہائی اتھاں کجھ ویر چپ کر گئے

فرشتہ رب دی رحمت دا وڈے زعم ایچ اکیدا ہا
میڈا دامن ڈنھس جئیں وقت لیر و لیر چپ کر گئے

تیڈے عصمت دا دھرتی تے فقط اے جتنا حصہ ہا
او کھلدے ہمدے موسم وچ ودا کے تیر چپ کر گئے

O

اہٹی قامت قید کریوں وٓتِ ملسوں
گذریا ویلھا گوڑ منیوں وٓتِ ملسوں

روزی وقت نہ ڈیسی وٓتِ مکلا نواں دا
دور کنوں ہس آکھ چھڑیوں وٓتِ ملسوں

نال تہاڑے بھل تے فُر پیوں جھنوکِ ملی
بُن اہٹی اوقات سوچوں وٓتِ ملسوں

گپ دا وارث، ڈیس تے روزی مسئلہ ہے
کجھ عرصہ پردیس کئیوں وٓتِ ملسوں

عصمت فُر گئے لوکِ ملن تاں آکھیں چا
پہلے ساہ دی بیج سڑیوں وٓتِ ملسوں

خصوصی محبتاں:

خواجہ صلاح الدین اکبر

خواجہ مظہر جمال

رشید احمد خان بچہ

ڈاکٹر جام غلیل احمد

ڈاکٹر کریم بخش چنگوانی

شفقت گلزار

ریاض قیصر

ریاض فاروق گلزار

غفور دم ساز فاتح

رفیق ہمزاد

پروفیسر مسرت عباس قریشی

عابد بلال عابد

تہذیب حافی

خلیل فریدی

نذیر لغاری

ملک منصور (المنظور) ہفت روز

جسارت خیالی

کامران احمد قمر

ڈاکٹر منیر اقبال لورالائی

ڈاکٹر کامران تصدق

فہیم ریاض

نشانی

نشانی